

# Bağımsız işçi emekçi inisiyatiflerinde birleşelim ve yüklenelim!

# Gerçek



Nisan 2015 / Sayı: 66

[www.gercekgazetesi.net](http://www.gercekgazetesi.net)

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

[iletisim@gercekgazetesi.net](mailto:iletisim@gercekgazetesi.net)

Fiyatı: 1 TL

## Hükümet MESS'in ise meydanlar işçinindir!

Schneider, Isuzu, Prysmian, Ejot Tezmac, Mahle, Alstom, Bekaert... Bunlar bazı "milli" değerlerimizin adları! 29 Ocak'ta başlayan metal grevini Bakanlar Kurulu "milli güvenliği bozucu" bulmuş ve "erteleme" adı altında yasaklamıştı. Koruduğu, bu çokuluslu şirketlerdi! Tabii onların yanı sıra bazı yerli patronlar ve onların ortak örgütü olan Metal Sanayicileri Sendikası MESS idi. *Gerçek* gazetesi olarak bu hükümetin ancak MESS hükümeti olarak anılabileceğini söylemiştik.

12 yıllık iktidarı boyunca AKP'nin politikalarının temelinde hep işçi düşmanlığı vardı. Temsilcisi olduğu sınıfın çıkarlarına hizmet etmek için var gücüyle çalıştı. Sendikası, kuralsız çalışma ve taşeron yaygınlaştı. Binlerce canımız iş cinayetlerine kurban oldu. Şimdi bir de elimizde kalan son iş güvencesi kırıntısı olan kıdem tazminatına da göz dikmiş durumdadır. Kamu emekçilerine zaten tanımadıkları grev hakkını, işçiler için de "erteleme" adı altındaki yasaklarla gasp ettiler. Kendi içlerindeki yarıklarla baş etmeye çalışırken patronlara en iyi seçenek olduklarını ispat etmenin yolu olarak işçilere, emekçilere, ezilenlere saldırıyorlar. Tayyip Erdoğan en son Türkiye'yi bir anonim şirket gibi yönetmek istediğini söyledi. Şirket dediğin, sürekli olarak bütün maliyetleri düşürmeye çalışır. Elinde olsa işçiyi açlığa talim ettirir. Devleti işte öyle yönetmek istiyormuş. İşçi düşmanlığının itirafı!

Savaşta kazanmak için düşmanın zayıf olduğu anda harekete geçmek gerekir. AKP kendi içinde birbirine düşmüş durumda. Önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü. 1 Mayıs meydanlarını işçi sınıfının gelecekteki zaferlerinin ilk taşının konulacağı alanlara çevirelim. Taleplerimizi güçlü bir şekilde haykıralım, MESS hükümetine ve onun temsil ettiği sermaye düzeyine karşı sesimizi yükseltelim 1 Mayıs'ta.

Bu düzene karşı mücadele tek bir güne sığmaz elbette. Onlar sendikalaşmayı engellemeye çalıştıkça sendikalarımızda örgütlenelim. Sendikal barajları yıkalım. Grev hakkımıza el uzattıklarında işgallerle cevap verelim. Taşerona karşı mücadele bayrağını her gün biraz daha yükseltelim. Sallanmakta olan AKP'yi iyice zayıflatmak için, sendikal barajlarla birlikte seçim barajlarını da yıkmak için önümüzdeki seçimlerde oyumuzu HDP'ye verelim. Bunu yaparken gasp edilen haklarımızı geri almak, Soma'da, Ermenek'te, Torunlar'da ve başka iş cinayetlerinde ölen kardeşlerimizin hesabını sormak, taşerona karşı güvenceli kadro, işsizliğe karşı çalışma hakkı talebimizi savunmak için bağımsız İşçi Emekçi İnisiyatifleri'nde birleşelim!

1 Mayıs'ta ve seçimlerde MESS hükümetine karşı işçi sınıfının yumruğunu masaya vuralım! Şimdi zamanıdır!

**Gerçek**

## MESS hükümetine karşı

# Haydi 1 Mayıs'a



**Emekçinin Sözü:**  
Fabrikalardan,  
işyerlerinden  
haberler, okur  
mektupları

2-5

**Ya "Eşme  
ruhu" ya  
Ortak Ev!**

13

**Af edersiniz,  
soykırım**

15



# Fabrikalardan haberler

## Siz gururlanırken biz sömürülüyoruz!



Son günlerde televizyon kanallarında Kenan İmirzalıoğlu'nun oynadığı bir Vestel reklamı dönüp duruyor. İmirzalıoğlu orada "Size bir sorum var?" diye başlıyor ve Vestel fabrikasının ne kadar modern, ne kadar büyük olduğunu anlatıp duruyor. Reklamı gören biz Vestel işçileri ise sorana "dışı sizi içi bizi yakar" diyoruz. Tüm bu anlatılan modernliğin altında büyük bir emek sömürsü yatmaktadır.

Maaşlarımız yaptığımız işe göre o kadar azdır ki birçok işçi çok dayanamaz ve kısa süre sonra işten çıkar. Fabrika sürekli işçi alır işçi çıkarır. İşçiler bu durumdan çok rahatsızdır ve sıkça dile de getirirler. Misal geçtiğimiz 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nde fabrika müdürleri kadın işçilere gül dağıttılar. Lakin tüm kadın işçilerin cevabı aynı oldu; "Gülü başkasından bekliyoruz. Sizden beklentimiz maaşlarımıza zam yapmanızdır."

Aynı durum üç ayda bir verilen prim-

ler için de geçerlidir. Fabrikada üç ayda bir performans puantajı üzerinden bir prim ödenmektedir. Eski işçiler çok alırken yeni işçiler çok az prim almaktadırlar. Üstelik bu primler o kadar dengesizdir ki kimin ne aldığı belli değildir. Aynı işi yapanlar aynı primi alamamaktadır. Hasta olsan, işe gelmeden puantajın düşmektedir. İzin alsan aynı. Üstelikte prim miktarı büyük oranlarda düşmektedir. Bu sistemin kaldırılması istenince, eşit işe eşit ücret verilsin deyince hemen kapı gösterilmektedir.

Sözün özü siz reklamlara kanmayın. Reklam sömürüyü gizlemeye çalışmaktadır. Televizyonda ne kadar çok reklam görürseniz bilin ki o fabrikada birçok işçi sömürülmektedir. Bizim fabrikada da Kenan İmirzalıoğlu'nun reklam resimleri ne kadar çok görünürse o kadar çok işçi işten atılmaktadır.

*Vestel'den Bir İşçi*

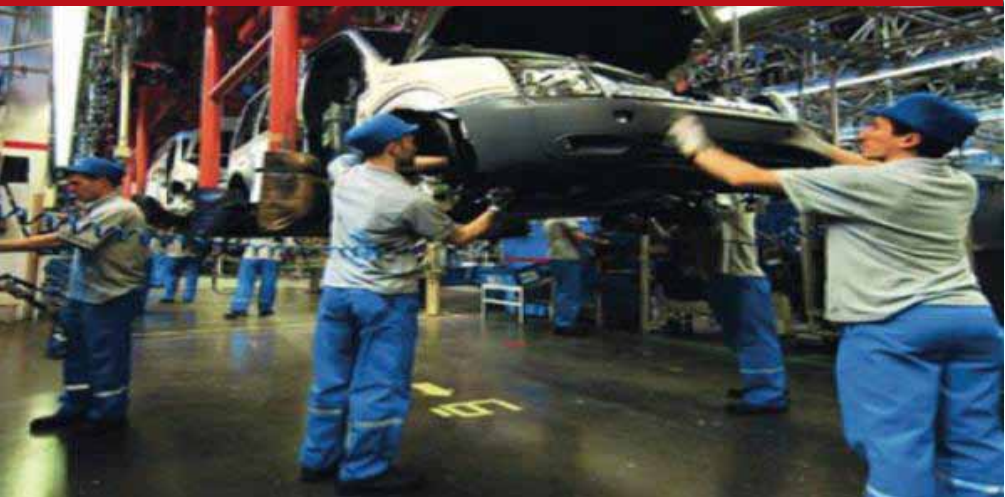
## Kaşıkla verip kepçeyle alıyorlar

Banka promosyon olarak vereceği 195 lirayı kredi kartına world puan olarak yüklemiş. Tüm işçiler şikayet ediyor. Hem 195 lira az olduğu için hem de puan olarak yüklenmesi için. Sineğin kanadından yağ çıkarmaya çalışıyorlar. Diğer yandan fabrikada üretim çok yoğun. Kaşıkla verip kepçeyle alıyorlar. Özellikle Doblo Amerika bölümünde gece vardiyası 12 saat çalışıyor. Sipariş çok. Bir arıza oldu mu arayı kapatmak için gündüz vardiyası da kalıyor. Bazı arkadaşlar kalmak istemediler.

Formenler aba altından sopa gösterdiler. "Tabii mecbur değilsiniz, ama ilerde işler yavaşlarsa başka bölümlere giden arkadaşlar neden gittim diye sormasın" diyorlar. Sendikacılar ise sanki işçinin değil de patronun elemanları. Sabredin demekten başka bir şey yapmıyorlar. Ee, atamayla gelen temsilci bu kadar oluyor işte. Halbuki seçimle gelen temsilci ve yöneticiler her zaman işçinin söylediklerini dinlemek zorunda kalırlar.

*Tofaş'tan bir işçi*

## Genel müdür hattı çalışırken görsün diye mesai 12 saate uzadı



Programda olmamasına rağmen akşam vardiya sonuna doğru bir bakıyoruz ki mesaiye kalmamız isteniyor. Son zamanda genel müdür hattı çalışırken görsün diye mesainin mesaisi 12 saate uzadı. Otomotiv sektöründe en düşük ücret Ford Otosan'da. Bizde Türk Metal sendikası örgütlü ama

bazı sendikasız fabrikalarda bile koşullar daha iyi. Diğer fabrikalar 16 maaş alırken bizde sosyal yardım var. Sendika "Nasıl işçilerin durumunu iyileştirebiliriz?" diyeceğine "Sendikadan ayrılan hak kaybına uğrar!" diye tehditler savuruyor.

*Ford Otosan'dan bir işçi*

## Koca fabrikanın merdiven altı atölyeden farkı yok

Merhaba, triko imalatı yapan bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Ve çalıştığım bu firma ile ilgili birkaç (!) sorunumu sizinle paylaşmak istedim. Bize söylenen çok "kurumsal" bir firmada çalıştığımız. Sıkıntılarımızı madde halinde sıralayacağım ve okuduktan sonra sonunda ne kadar "kurumsal" olduğuna siz karar verin!

1. İlk olarak en sık karşılaşılan sorun olan maaşların asgari ücret üzerinden gösterilmesi ve sigorta primlerinin bu şekilde ödenmesi. 2. Sigorta başlangıçlarının işe giriş tarihinden itibaren 7 ay sonrasında başlatılması. 3. Buna bağlı olarak işten çıkarıldığımızda tazminatları asgari ücret üzerinden hesaplayıp ödemeye çalışmaları! 4. Maaşlardaki orantısızlıklar. 5. İş başı saati 08:30. Ofisten 35 km uzaklıkta oturan ve 3 farklı toplu taşıma kullanarak işe gelmeye çalışan arkadaşımıza 15 dk gecikmeden dolayı ihtar imzalatmaya çalışmaları. 6. Ayrıca 35 km uzaklıkta oturup günlük 15 tl yol masrafı olan arkadaşımızın yol ücretinin ödenmemesi. 7. Asgari geçim indirimi ücretini "zaten maaşınızı konuşurken dahil etmiştik" diyerek ödemekten kaçınmaları ve aslında ödemeyip her ay ödendi göstererek belge imzalatılması. 8. Yaz dönemlerinde hakkımız olan yıllık iznimizin - iş yoğunluğu nedeniyle kış mevsiminde kullanılmaması. 9. Rama-



zan ayında oruç nedeniyle kullanılmayan yemek ücretinin yalnızca % 50 sinin hediye çeki adı altında çalışanlara verilmesi. 10. Cumartesi günleri çalışma olmasına rağmen yemek ücretlerinin 20 iş günü olarak hesaplanması ve yemek ücretinin günlük 6,80 tl gibi komik bir rakama endekslenmesi. 11. Anadolu'daki fabrikada çalışan 80 kişinin yol ve yemek masraflarının karşılanmaması. Bu arkadaşlarımızın asgari ücret altında çalıştırılması ve diğer sosyal haklarının verilmemesi. 12. İhracat firmalarının zorunlu olarak istediği denetimler öncesinde çalışanların sosyal hakları ve çalışma saatleri konusunda yasa ve yönetmeliklere uygun cevaplar vermeleri gerektiği konusunda tembihlenmesi. Ve buna uymayanların da işten çıkarılması. 13. Ve uzun çalışma saatleri. Ortalama 10 saat... Merdiven altı atölyeden ne farkı var?

*İstanbul'dan bir tekstil işçisi*

## Biz patronları idare ettikçe onlar daha çok üstümüze geliyor



Plastik fabrikasında çalışıyorum. Bazen idari binada temizlik işlerini yapan arkadaş izin alınca bizi temizlik için üretimden alıyorlar. Yani ben anlamıyorum, idari binadakiler de işçi, biz de işçiyiz. Beni işimden alıp tuvalet temizlemek yerine, bir tane daha temizlik personeli alınabilir. Sonra anlamadığım erkek işçilere neden verilmiyor bu görev mesela. İş tanımımız yok, bir şey yok. Bize sahip çıkacak kimse de yok. Bütün kadın işçilere temizlikçi

gözüyle bakılmasına çok kızıyorum! Kimse sahip çıkmıyorsa biz kendi haklarımızı sahip çıkalım. Biz niye patronları idare edelim ki! Biz onları idare ettikçe onlar daha az işçiyi daha fazla işi yapmaya devam edecek, ihtiyaç olsa da başka işçi almayacaklar. Keyiflerine göre başka başka işler vermelerine, bir gün orda bir gün burada çalıştırmalarına karşı çıkalım.

*Çorlu'dan bir işçi*

## İnanıyorum, işçi sınıfının da günü gelecek!

Merhaba emekçi arkadaşlar. Ben çok uzun zamandır fabrikada çalışıyorum. Aynı fabrika ya da başka fabrika hiç fark etmez. On yıl da çalışsan asgari ücret. Yetmezmiş gibi hani yasa çıkardılar ya, 11 bin lirayı geçerse yıllık gelirin, vergi ödemelerin çoğalıyor. 20 saat fazla mesai parası yok ortada. Devlet seni mahkum etmiş üç kuruşa ve hala gözü o üç kuruşun üzerinde.

Çalışan, emek veren herkes aynı. İnanıyorum, işçi sınıfına da sıra gelecek. Böyle gidemeyeceğini herkes görüyor. Sindirebilmek için var güçleriyle uğraşıyorlar. Bir gün bardak taşacak, işçiler isyan edecek, şimdi sıra bizde diyecek. O gün güzel günlere hep beraber yürüyeceğiz!

*Çorlu'dan bir işçi*





## Emekçinin sözü

### Elektrik gitti, hasta ameliyat masasında bekledi!

Birkaç hafta önce bir hemşirelik öğren-cisi okurumuz stajyer olarak çalıştığı hasta-nedeki elektrik kesintisi ile birlikte yaşanan sıkıntıları gazetemizde yayınlanmak üzere yazmıştı. Bu nasıl bir tedbirsizlik derken gazetemizin son hazırlıklarının yapıldığı sırada, 31 Mart günü, çok daha büyüğü yaşandı ve tüm ülkede hayatı felce uğrattı.

Fatih Sultan Mehmet Hastanesi'nde stajyer hemşirelik öğrencisiyim. Ameliyathane servisinde stajımı yapıyorum ve ameliyathane-nede yapabildiğim şey sadece gözlem yapmak. 9 Mart Pazartesi günü lokal anestezi uygulanan bir hastanın ameliyatının sonuna gelinmişti 11:30 civarında. O esnada ame-

liyathanelerde elektrik gitti. Elektriğin gelmesi için uğraşıldı ve 15 dk bekledik. Elektriğin gelmesi için gerekli yerlerle görüşülüyor, ufak çapta telaşlar oluyor. O esnada sağlık çalışanlarından birinin söylediği söz dikkatimi çekti; "Niye bu kadar olay oluyor, sanki ilk defa başımıza geliyor?" "Demek ki daha önce de yaşanmış ve önlem alınmamış. Zaten ülkenin en büyük problemlerinden biri de bu, önlem almayı beceremiyoruz. Bir şeyler olması için illa can alacak ki alarına öyle geçelim. Daha sonra öğle arasındaydım ve bittiğinde servise tekrar döndüm ve yine elektrik kesintisi oldu. Bu sefer ameliyathane-nedeki bütün odalarda kesinti oldu. Bütün

hastalar ameliyat masasında kaldı ve klimalar da çalışmadığı için soğuk bir ortam vardı ve hastalar ameliyat masasında hiçbir şey yapılmadan beklemek zorunda kaldı. Sağlık çalışanları ve ben de dahil olmak üzere telefonun ışıklarını açtık çünkü göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. Elektrikli lambalar getirildi ışık kaynağı olarak, ama tabii ki de yeterli değildi. Artık doktorlar hastaları uyandırsak mı diye düşünürken Allah'tan elektrikler geldi de gerek kalmadı. Yalnız hastalar biraz üşümüş olmalı.

*İstanbul'dan bir stajyer hemşire*

### Tek başına sorunlara çare bulunmuyor



Birazdan Türkiye nüfusunun %99'una dahil olan bir insanın yazdıklarını okuyacaksınız. Mucizelere inanır mısınız? Ben inanırım çünkü canlı kanlı örneği var karşınızda: benim!

Adım "Mucize". Mucize diye isim mi olurmuş yahu diyeceksiniz. Günümüz şartlarında kuşyemi kadar maaşla hayatta kalma mücadelesi verip hem de evlenmek için gecesini gündüzüne katarak para biriktirmeye çalışan kendime ben bu ismi uygun gördüm.

Yaşım 26, 2008 yılından beri çalışırım fakat ilerisini düşünerek kenarda bir birikim oluşturamadım. Kendi düşüncesizliğimden değil, ailemin hastalığının tedavisi için tek bir kuruş gözetmeksizin harcadım. Keşke

daha fazlası olsaydı da fazlasını harcarsaydım. 2013 Ağustos ayında tecilimin bitmesiyle askerlikle tanıştım. 12 ayımı acısıyla tatlısıyla yaşayarak geri döndüm. Askerlik yaparken eminim hepimiz işitmişsinizdir hani "asıl askerlik askerden sonra başlar" sözünü. Bu söz benim karşıma sevdiğim insanla evlenme kararı aldığımız zaman çıktı birdenbire.

Çalışmadan, birikim yapmadan evlenmenin bir formülü yoktu ve daha da önemlisi evlenmeyi başardıktan sonra olay evlenmekle de bitmiyordu. Olayı çok karmaşık hale getirmeye gerek yok, hemen hemen herkes insanca yaşamanın ne olduğunu biliyor. Bunun da asgari ücretle olmayacağı aşikâr. İnsanı insan yapan değerler ile yaşayamazsınız, 950TL ile hiç yaşayamazsınız. Sonuçta sabahları işinize gitmek için sokağa çıktığımızda köşe başında gördüğünüz tekir kedi de para harcamadan yaşamını sürdürüyor ama koşulları belli, değil mi? 950TL bir insanı, hiçbir iş yaptırmadan sadece mesai

saatleri içerisinde işyerinde tutmanın karşılığı bile değil bana göre. Hani filmlerde olur, kurşun yer kahramanımız, bir, iki, üç, fakat yıkılmak bilmez ya. İşte asgari ücretli çalışanın da durumu budur.

Peki, benim bu durum için kısa vadede yapabilecek neyim vardı? 1. Banka soymak, 2. Çalışıp para biriktirmek. Ben daha zor ve zahmetli olan ikinci şıkkı seçtim. Askerden döner dönmez vakit kaybetmeden işe başladım. Günde 12 saat, haftanın 7 günü, vardiyalı çalışarak ve beni evlerine davet eden dostlarımla bile yanına gidemeden (onlara büyük bir özrü borç bilirim) tamamen robotlaşmış para biriktirmeye başladım.

Tam 6 aydır bu şekilde çalışarak para biriktirmeye devam ediyorum ama maalesef 6 ayda geçse 16 ayda geçse bu maaşla gırtlığa kadar borca gömülmeden evlilik yapmanın rüyadan öteye geçemeyeceğini biliyorum. Arada sırada birinci seçeneği seçip banka mı soysaydım diye düşünmüyorum değilim. Aslında sonuç ortada, bu işlerin altından tek başına sağ salim kalkmak mümkün değil. Boşuna demiyorlar kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz diye.

*Çorlu metal fabrikasından bir işçi*

### Birlik olur mücadele edersek bu düzen değişir

Benim ağabeyim devlet memuruydu. Kızlarını okutmak için çok emek verdi. Ek iş yaptı, gece yarısına kadar kahve-de çalıştı aynı zamanda. Çocuklar bitirdi okullarını. Bir yeğenim ücretli öğretmenlik yapıyor. Sigortası yarım ay yatıyor. Normal şartlarda emekli olabilmek zor zaten, bu şekil insanlığa tamamen aykırı. Sene-ye çağırırlar mı belirsiz. Üç ay boş zaman var, maaş alamıyor. İşsizlik parasını da üç

yıl çalıştıktan sonra alabilecek zannediyorum. Burada hem atanamayan öğretmenler perişan hem de çalışanlar maalesef. Böyle gitmeyecek elbet, bir şeyler değişecek. Diğer yeğenim okudu, iş bulamadı. Bir markette çalışmak zorunda. Günde 12 saat çalışıyor ve haftanın herhangi bir günü izin kullanıyor ama izin hangi gün olacağı baştan belli değil. O verilen çabaları düşündükçe üzülüyor insan. İşçi sınıfı-

nın kaderi bu düzende ne yaparsa yapsın değişmiyor. Kaderimizi de bu düzeni de değiştirmek için tek başımıza yapabileceklerimiz sınırlı. Ama birlik olur bu düzeni değiştirmeye girişirsek, o zaman işçi sınıfının kaderi değişir!

*Çorlu'da boya fabrikasında çalışan bir işçi*

### Tost yedim diye işten atıldım

Ben İstanbul'un en lüks semtlerinden biri olan Nişantaşı'nda bir banka şubesinde çalışıyorum. Nişantaşı ve banka deyince hemen herkes iyi maaş aldığını ve koşulların da (hele birde beyaz yakalı olduğumu hesaba katarak) iyi olduğunu zannediyor. Ancak durum hiç de öyle değil. Öncelikle çalıştığım bankada (iş kanununa aykırı olduğu halde) asıl işi, taşeron olarak yapıyorum. İşe girerken sadece bir işte uzmanlaşacağımız söylenirken şimdilerde operasyon işi de dahil her türlü işi yaptırmaya çalışıyorlar ve

bunun için de baskı kuruyorlar. Ancak buna rağmen ilk günden beri aldığımız ücret halen asgari ücret düzeyinde. Çağrı merkezi gibi yerlerden iş gelmeden müşteri temsilcilerine iş aktarmadığımız halde "performans sistemi" getirdiler. Ve hiç durmadan iş yapmamızı istiyorlar. "Aksi halde performans notunuz etkilenir, dolayısıyla da işten atılırsınız" şeklinde sürekli tehdit alıyoruz. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de şubede çalıştığım bölüm tam iki yıldan beri lağım kokuyor. Şubenin müdürü her türlü şikayetimize rağmen bu kokuyu "ne hikmetse" bir türlü almazken, işçilerden herhangi birinin yediği yemeğin kokusunu anında alıyor ve bağıyor. Ben de tam bu sebepten, yani bunca sorun varken hiç biriyle ilgilenmeyen

müdürün, benim yediğim tostun kokusuna takmış olmasından dolayı tartıştım ve bana bağırmaması gerektiğini söyledim. Bunu kendine yediremeyen müdür, hemen beni taşeronla şikayet etti ve taşeron da beni ihbar bildiriminde hiçbir gerekçe göstermeden işten çıkardı. İşe iade davası için hazırlıklara başladım. Davayı kazanacağıma dair inancım tam. Ancak mahkemenin uzun sürecini de göz önüne alıyorum tabii. İşte o yüzden de mahkemeden önce yöneticilerin iki dudağı arasında olan iş güvencemizi, beyaz yakalı ya da mavi yakalı diye ayırım yapmadan örgütlenerek kazanabileceğimize inanıyorum.

*Nişantaşı'nda çalışan bir banka işçisi*

### Tersane işçileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor!



Bizler, Tuzla tersanelerinde çalışan taşeron işçiler olarak, en temel insanı ihtiyaçlarımız bile taşeronlar ve tersane patronları tarafından görmezden gelindiği için sömürüyü en derinden hissediyoruz.

Örneğin; temiz su talebimiz bile karşılanmıyor. Taşeronlar kaynak suyu satın almak yerine, boş damacanalara kuyu suyu doldurarak önümüze getiriyorlar. Yemekler lezzetsiz. Öğünler bizim gibi ağır koşullarda çalışan işçiler için çok zayıf kalıyor!

Bunların dışında birçok baskıyla karşılaşıyoruz. Çalışma hakkımız taşeron patronunun iki dudağı arasında. Aile yardımı hakkımız ödenmiyor. Haftalık ve yıllık izinlerimiz yok sayılıyor. Sigortalarımız asgari ücret üzerinden yatırılıyor. İş güvenliği önlemleri hiç yok neredeyse. Örgütlenmeye çalıştığımız zaman taşeronlar tehdit ediyor. Öncü işçileri kendi taraflarına çekebilmek için daha yüksek ücret vaadiyle kandırmaya çalışıyorlar.

Buradan bütün tersane işçilerine çağrımızdır:

Bir araya gelerek, yan yana durarak, örgütlenerek bu insanlık dışı çalışma koşullarını kendi lehimize değiştirebiliriz!

1 Mayıs'ta işçi tulumlarımızla, kendi pankartlarımızla alanlara çıkıp taleplerimizi haykıralım. Güvencesiz çalışma koşullarına, iş cinayetlerine, taşeronlaştırılmaya karşı herkese güvenceli kadro talebimizle alanları dolduralım!

*Tuzla tersane işçileri*

### Adını koyalım

1. Tazminat hakkın yok. 2. Kimi yerlerde 'izin hakkın' yok. 3. Hakkını arayamazsın. 4. Havadan sudan sebeple işten çıkartılabilirsin. 5. Kadroluların yaptığı işi beşe katlasan önemi olmaz. 6. Maaşlar komiktir. 7. Hastalanırsan işten çıkarılabilirsin. 8. Ne iş verirlerse yapmak zorundasın. 9. Haksızlığa uğradıkça psikolojin bozulur. 10. Nasıl bir psikolojidesin, önemi yoktur. 11. Kadroluların istemediği işlerde hazır jokersin. 12. Fazla mesai yapmak zorunda çok kalabilirsin(karşılığını alamayıp yol parasını da cebinden vermekte cabası). 13. Aynı yerde 20 yıl da çalışsan Ocak 1'de 1 günlük çalışsın. 14. Aynı yerde beraber çalıştığın kadrolular birinci sınıf insan, sen üçüncü dördüncü sınıftansın. 15. Müdürün veya amirin kadroluya kızamaz, senden alır hırsını. 16. Amirlerin gücü yine bize yeter ve kafasına göre yer değiştirirler. 17. "İşine geliyorsa" sözünü çok duyar-sın. 18. İçinden devamlı "Bu nasıl bir adalet?" dersin durursun. 19. Yıllarını vermişsindir, ama kimse bilmez. 20. Canı istediğinde seni kapının önüne koyar. 21. Hastayım dediğinde "Bana mı sordun?" der. 22. Rapor alırsın, "Senin performansın iyi değil, çalıştıramam." der. 23. İş yerinde kaza olur, "Dikkat etmedin." der, suçlu sen olursun. 24. Onurun gururun yok sayılır, ama sessiz kalırsın, ekme parası için. 25. Hadi bakalım, bunun adını koyalım, biz neyiz?

*İstanbul Üniversitesi'nden bir taşeron işçisi*



# Bakırköy Belediyesi'nde grev!

Bakırköy Belediyesine bağlı BYUAŞ şirketinde çalışan taşeron işçileri, yaklaşık yedi aydır sürmekte olan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonuç alınamaması ve bu süre zarfında üç işçinin işten atılması, bir işçinin de hayvan barınaklarına sürülmesi nedeniyle 21 Mart'tan beri grevdeler.

Direnişçi işçiler birçok saldırıya göğüs geriyorlar. Belediye, bilinçli olarak grev aleyhine kara propaganda yapıyor. Belediyenin kara çalmalarına alet olan başka bir unsur daha var: DİSK/Genel-İş. CHP'li Belediye başkanı Bülent Kerimoğlu'nun isteğiyle Belediye-İş'in örgütlü olduğu BYUAŞ'a Genel-İş örgütlenmesi sokulmak isteniyor. Genel-İş ise tamamen işveren ile uyumlu bir şekilde hem grev kırıncılığı yapıyor hem de belediye işçilerinin haklarını elde etmesi ve daha iyi bir toplu sözleşme için bir çaba sarf etmiyor. Bu durum, *Gerçek* gazetesinin uzun zamandır ifade ettiği sendika bürokrasisinin ne kadar gerici bir rol oynayabileceğinin resmidir. DİSK'e bağlı bir sendika, Bakırköy Belediyesi'nde grev kırıcı bir rol oynuyorsa, en başta DİSK'in bütün sendikalarına üye olan işçiler bu tutuma karşı durmalı, grevi ziyaret etmeli ve savunmalıdır. Sendika bürokrasisinin panzehiri, tabandaki işçi iradesinin örgütlü mücadelesidir. O halde görevimiz bellidir: Tüm sektörlerden, başta sendikalı işçiler olmak üzere tüm örgütlü-örgütsüz işçileri grevi müdafaa etmeye yönlendirelim! Bakırköy Belediyesi BYUAŞ grevini Genel-İş bürokratları ile Bakırköy Belediyesi'nin işbirliğine ezdirmeyelim!

Grevle dayanışma için yaptığımız ziyaretlerden birinde Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi Cengiz Ertaş ile gerçekleştirdiğimiz röportajı okuyucularımıza sunuyoruz:

**Gerçek:** Grev kararı alana kadar neler yaşandı?

**Cengiz Ertaş:** Yaklaşık bir yıl önce Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube'ye üye olduktan sonra yedi aylık toplu sözleşme süreci yaşandı. Belediye yönetimi, ilk altı ay hiçbir şekilde görüşmeye yanaşmadı. Altı ay boş boş oturduk. Yine aynı dönemde BYUAŞ avukatları ara bulucu olarak devreye girdiler ve toplu sözleşmeyi kesinlikle imzalamayacaklarını bildirdiler. Grev tarihini 21 Mart olarak açıkladığımızda Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu bütçemiz şu an için yeterli değil diyerek Belediye-İş BYUAŞ üzerindeki toplu sözleşme yetkisini feshederse 6 ay sonra kendi eliyle işçileri sendikaya üye yapıp toplu iş sözleşmesi



imzalayacağını söyledi. Fakat bu kabul edilebilir bir şey değildi. Çünkü böyle bir uygulama Belediye-İş'in kendisini, hukuken kazandığı hakkını yok sayması anlamına gelirdi.

**Gerçek:** Belediye-İş bu açıklamaya karşı nasıl bir cevap verdi?

**Cengiz Ertaş:** Toplu sözleşmeyi imzalayıp atılan işçileri geri alırsanız, sözleşmenin uygulanmasını altı ay erteleyebiliriz şeklinde bir cevap verdi. Belediye yönetimi bunu da kabul etmedi.

**Gerçek:** Toplu iş sözleşmesiyle ne gibi kazanımlar elde edecektiniz?

**Cengiz Ertaş:** Taşeron ihaleleri yapılırken 2-3 aylık boşluklar doğuyordu. Kimi ihalelerden sonra yapılan kişisel sözleşmelerle ücretlerimiz düştü. Ayrıca iş güvencesi yoktu. Türlü bahanelerle işten çıkarma yapılabiliyordu. Çeşitli baskılar ve mobbing söz konusuydu. Gerek ihale süreçlerinde ödenmeyen haklarımız, gerek iş güvencesi elde edebilmek, gerekse de mobbing ve her türlü baskının önüne geçebilmek adına toplu sözleşme olmazsa olmazımızdır.

**Gerçek:** Son ihaleden sonra ücretlerinizde ne kadarlık bir değişim oldu?

**Cengiz Ertaş:** 30 Mart 2014 yerel se-

çimlerinden sonra yaklaşık üç ay çalışamadık. Bu boşlukta haklarımızın hiçbiri ödenmedi. O dönem en alt kademede çalışan temizlik personelinin ücreti 1560 TL'den başlarken, yeni sözleşmelerle ücretler 1050 TL'ye düşürüldü. Aile ve yol yardımı da dahil bu ücrete. Yani net ücretler yaklaşık 830 TL'ye düşürülerek asgari ücretin bile altına çekilmiş oldu.

**Gerçek:** Grev süreci nasıl devam edecek?

**Cengiz Ertaş:** BYUAŞ personelinin kurduğu grev komitesinin aldığı kararlar doğrultusunda hareket edilecek. Ayrıca bugün çeşitli siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve sivil toplum kuruluşlarının katılımıyla bir dayanışma platformu kurulmak üzere toplantı yapıldı. Toplantıya katılan kurumlar grevin başlangıcından bu yana desteklerini sürdürüyorlar.

**Gerçek:** Bakırköy halkı greve destek oluyor mu?

**Cengiz Ertaş:** Maalesef Bakırköy halkından çok fazla destek görmüyoruz. Aslında bu konuda daha duyarlı olacaklarını düşünüyorduk. Belediye yönetimi ilk günden itibaren "Orada CHP'ye karşı bir siyasi oluşum var, bu grevin asıl amacı CHP'ye zarar vermektir." diyerek böyle bir kötü

propaganda yaptı.

**Gerçek:** Belediye yönetimi sendikal örgütlenmeye karşı ne tür baskılar uyguladı?

**Cengiz Ertaş:** Birim amirleri, müdürler işçi arkadaşlarımızı istifaya zorladılar. İstifa etmedikleri için işten atmakla tehdit ettiler. Ayrıca bizzat Belediye Başkanı ve başkan yardımcılarının eliyle Belediye-İş'ten istifa ettirip Genel-İş sendikasında örgütlenmeye zorladılar. Burada isimlerini vermekten çekinmeyeceğim Kültür Müdürü İsmail Kuru, Başkan Yardımcıları Emrah Topkaya, Taner Ovunç, Erkan Kılıç Belediye-İş'te örgütlenmemizin belediye zarar vereceği düşüncesiyle bizleri Genel-İş'te örgütlenmeye zorladılar. Biz bu üslubun çok yanlış olduğunu düşünüyoruz. Çünkü işveren eliyle örgütlenen bir sendikamın burada hiçbir varlık gösteremeyeceğini, işçilerin yararına çalışmayacağını düşünüyoruz. Ayrıca, Emrah Topkaya, bir kadın işçi arkadaşımıza küfür ederek mobbing uyguladı.

**Gerçek:** Peki bundan sonraki adımınız nasıl olacak?

**Cengiz Ertaş:** Taleplerimiz kabul edilene kadar grevi sürdürmekte kararlıyız. İşten atılan arkadaşlarımız geri alınsın. Toplu sözleşme imzalsın. Tehditler ve baskılar sona ersin!

03 Nisan 2015

## Emekçinin sözü

### Bosch'ta tek yol mücadele

İşçiler sözleşmenin tamamlanmasını bekliyor. Toplu sözleşmesiz geçen dönemin birikmişleri ödendiğinde belki biraz rahatlama olur ama tepkiler mutlaka yükselecektir. 3 yıllık sözleşme büyük sorun. Emekliliğe kadar daha az sözleşme dönemi var demek bu. Sendika temsilcileri zaten dolaşıp beklentilerini düşük tutun diyorlar. İşçiye gösterdikleri taslağa kendileri de inanmıyor. Fabrikada binden fazla işçi icralık olmuş herkes borç batağında. Yavaş yavaş mücadele etmenin tek çıkar yol olduğu düşüncesi yaygınlaşıyor.

*Bosch'tan bir işçi*

### Sendika ayrımı yapmadan birlik olmalıyız

Tüm sendikasında örgütlüyüz. Biz sendika ayrımı yapmadan tüm mücadelelere direnişlere destek olmaya çalışıyoruz. Doğru olan da bu. Emek çatısı altında buluşmak gerek. Sendika yönetimi haricinde işçilerin çoğu bu düşüncede ama sendika yöneticileri patronlarla işbirliği yapmayı tercih edip işçilerin birleşmesini engelliyorlar. Sendikaları mücadeleciler yönetmeli ve mücadelelerde birlik sağlanmalı.

*Bursa Mert Depo'dan bir işçi*





**İşçi bültenlerimizden...****Danıştay 60 günlük süreyi geçirdi,  
fiili grev yasağı resmileşti**

Metal grevinin ertelenmesi, özünde bir yasaktır demiştik. Grevin ertelenmesinin ardından Birleşik Metal-İş Sendikası Danıştay'a başvurmuş ve kararın kaldırılmasını istemişti. Danıştay'ın, davalı taraf olan Başbakanlık'tan ayrıntılı şekilde grevin nasıl milli güvenliği zedelediğini sorması ise işçiler nezdinde iyimser bir hava yaratmıştı. Oysa geçen zaman devletin yürütmesi, yasaması ve yargısıyla işçilere nasıl düşman olduğunu gösterdi. Ertelemenin ardından 60 günlük süre geçince de yasal olarak Danıştay'dan çıkacak olumlu bir kararın hükmü kalmadı. Çünkü 60 gün süre geçtikten sonra tarafların uzlaşması ya da

**Metal İşçisinin  
Sesi**

İletişim: metaliscisinsesi@gmail.com

Yüksek Hakem Kurulu'na gidilmesi dışında bir seçenek kalmıyor.

Dolayısıyla, yürütme ve yargı el ele vererek grevi sadece fiilen değil resmen de yasaklamış oldu. Bu zaman zarfında Birleşik Metal bir dizi işyerinde MESS'ten ayrı sözleşme imzalamanın yoluna girdi. Bu bir kazanım olarak görülebilir. Bu kazanım, işçilerin ilk günlerde göster-

diği kararlılık ve mücadele azminin bir sonucu olarak karşımıza çıktı. Bir de grevin sürdüğünü düşünün. Metal işçisinin elde edeceği kazanımlar çok daha fazla olacaktır. Bundan sonra sendikalar, olası bir yeni grev erteleme/yasaklama kararına karşı mahkemeye başvurmakla yetinmemeli ve grevi işgallerle sürdürme yoluna gitmelidir.

**Yılmaz Tan****Ülke menfaatleri  
=  
sermayeye güvenli ortam!**

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, 301 işçinin hayatını kaybettiği madenin sahibi Soma Holding'e yeni termik santral izninin verilmesi hakkındaki soruya "Bizim yaptığımız işlemlerin ve girişimlerin Türkiye'deki yerli kömürü arttırıp arttırmadığına, onu teşvik edip etmediğine lütfen dikkat edin. Biz ithal kömürü yerli kömüre karşı tercih etmiyoruz. Soma'ya gidin anket yapın bakalım vatandaş yerli kömürü destekliyor mu desteklemiyor mu? Biz istihdamı arttıran, cari açığı azaltıp yerli üretimi arttıran ama iş sağlığı ve güvenliği ile alakalı konulara dikkat eden bir yapı kullanmak istiyoruz. Ben eğer riski sıfırlamak yönünde bir tercih kullansaydım, kendi üzüntümü azaltmak üzere bir tercih kullansaydım, ithal kömürü tercih etmem gerekirdi. Bütün sorduğum akıllı insanlar bana 'bunu tercih et' diyorlar. Ama konu öyle değil arkadaşlar! Bizim şahsi üzüntümüz, sıkıntımız, prestijimizden ziyade burada ülke menfaatleri önemli" cevabını vermiş. Zannedersiniz bakanımız ithalatı ihracattan fazla olduğu için yıllardır artan cari açığın hüküm sürdüğü bir ekonominin bakanı değil; yerli malı sevdalı bir vatanperver. Sanki onun hükümeti döneminde her gün en az üç işçi iş cinayetlerinde ölmüyor. Bakan bir de bize tavsiye veriyor: Somalı vatandaşa sormalıyız; o yerli kömür istiyormuş. Bakan beyin kulakları herhalde başta Somalı madenciler olmak üzere birçok maden işçisinin "madenler kamulaştırılsın" ve "biz tarlalarımızı geri istiyoruz" taleplerine tıkalı.

Metal grevinin ertelenme gerekçesi de benzer: "milli güvenlik". Başbakanlık savunmasında işçilerin greve çıkarken dillendirdiği taleplere, çalışma ve yaşama koşullarına ilişkin tek bir cümle sarf etmezken, sermayenin çıkarlarına sayfalarca yer ayırarak "milli güvenlik ile milli ekonomi birbirinden ayrılmaz" demiş ve greve çıkan işyerlerinde üretilen ürünlerin iç pazar ve ihracatta önemli yer tuttuğunu belirtmiş. Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) Başkanı da metal işçilerinin grevine ilişkin erteleme kararı hakkında, "Otomotiv, inşaat ve enerji sektörlerinde faaliyet gösteren bu şirketlerde üretimin durması, otomotiv, enerji, boru ve beyaz eşyada üretim yapan ve senelik 20 milyar dolar ihracat hacmine sahip 26 büyük şirketin üretiminin durması yol açacaktır. Hükümetimiz bu etkileri ve taleplerimizi dikkate alarak Bakanlar Kurulu kararı ile bu grevi erteledi. Hükümetimize bu karardan ötürü teşekkür ediyoruz ve bu kararı destekliyoruz" demiş.

Türkiye'de egemenler için ülke menfaatleri ve milli güvenliğin anlamı bir avuç patronun çıkarlarının toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçilerin karşısına konması. Çünkü dünya ölçeğinde çalışma saatleri ve fazla mesai bakımından Türkiyeli emekçiler ilk sıralarda yer almalarına rağmen ülkede işsizliğin resmi olarak yüzde 10'u geçmesi, iş aramaktan vazgeçenleri de hesaba kattığımızda yaklaşık 5.5 milyon işsiz olması, genç işçilerde işsizlik oranının yüzde 20'yi bulması, ücretlerin son 20 yıldır yerinde sayması, kamu işçilerinin reel ücretinin son 20 yılda yüzde 13 erimesi, her üç işçiden birinin kayıt dışı çalıştırılıyor olması, son 10 yılda taşeron işçi sayısının 300 binden 2.5 milyona çıkmış olması, 2002 yılından bu yana bütün iş kollarında yaşanan yoğun taşeronlaştırma uygulamaları sonucu 6 milyona yakın insanın iş güvencesi ve diğer sosyal güvencelerden yoksun olarak düşük ücretle ve her an işten atılma korkusu ile çalıştırılıyor olması, AKP döneminde iş cinayetlerinde ölenlerin sayısının 15 bini bulmuş olması, anlaşılan "ülke menfaatleri" açısından teferruat! Yine de haksızlık etmeyelim; açık sözlü patronlarımız da var. Ülkenin önde gelen patronlarından Eczacıbaşı kendisiyle yapılan söyleşide "Yatırımcının güven duyduğu ve parasını güvenle getirdiği, yerli ve yabancı sermayenin önünü gördüğü bir ortamın sunulması en önemli konu" diyerek durumu açıklığa kavuşturmuş. Bu vesileyle milli güvenlik ve ülke menfaatleri "gerekçelerinin" sermayeye güvenli ortam sağlamanın kod adı olduğunu bir kez daha hatırlamakta fayda var. Eski bir Çin atasözünün dediği gibi: İnsan bindiği dalı, o dalda asılmadan evvel kesmeyi bilmelidir.

**SOMA'YI UNUTMA!  
Hesap sormak için  
13 Nisan'da Akhisar'a!**

13 Mayıs 2014'te Soma'da 301 işçinin öldüğü maden katliamının yıldönümüne yaklaşırken, bir senenin bilançosu işçiler açısından hiç de iç açıcı değil. 45 sanıklı davada sadece 8 tutuklu var. Siyasi amaçlarla muhalif kişiler tutuklanırken gerekçe olarak "delil karartma olasılığı" gösterilir. Peki Soma Holding patronu serbest kaldığında ne yaptı? 17 Ağustos'ta yanına muhasebe müdürünü alıp Çalışma Bakanlığı Maden İşleri Genel Müdürlüğü müfettişleri ve Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) bürokrati Hakkı Duran'la yemek yedi. Hem de müfettişlerin madeni denetleyeceği gün. Aynı Alp Gürkan, sağlık sorunlarını gerekçe göstererek meclis araştırma komisyonuna ifade vermekten kaçınmıştı.

Bu yemekten sonra ne mi oldu? Mesela 5 Eylül tarihinde görevlerini ihmal ettikleri gerekçesiyle haklarında soruşturma açılmak istenen müfettişler için soruşturma izni verilmedi. Bizzat Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in imzasıyla bu kişiler kollandı. Güya gizlenen eksiklerin müfettişlerce görülmesi olanaksızmış. Halbu-

ki iddianamedeki bilirkişi raporları açıkça müfettişlerin kusurlarına işaret ediyor ve bu kusurlar maskeler ve kaçış yollarının usulsüzlüğü gibi gayet rahatlıkla görülebilecek şeyler.

Bir yıl geçti, maden işçilerinin çilesi bitmedi. Katliamın acısı geçmeden işlerinden olan 2831 maden işçisi kıdem tazminatlarını alamadan işsiz kalmıştı. Aylarca şirket, hükümet ve TKİ üçgeninde oyalandıran işçiler bütün bir Mart ayı boyunca haklarını alabilmek için TKİ önünde sabahladılar eylem yaptılar. Eylemin ardından meclisten geçirilen bir yasa ile TMSF Soma Holding gayrimenkullerine el koyarak satacak ve 2831 işçinin kıdem tazminatlarını ve ücret alacaklarını ödeyecek. Aylar sonra ve seçimler yaklaşırken yapılan bu manevra ile AKP kendini kurtarmak istiyor ama katliamın üzerine aylarca işçiyi süründürmenin manevi borcunu asla ödeyemezler.

Aralarında Soma Holding'in sahibi Alp Gürkan'ın oğlu ve şirketin CEO'su Can Gürkan'ın da bulunduğu 8 tutuklu sanık can güvenliği gerekçesiyle mahkemeye getiril-

meyecek. Bunun anlamı sanıkları duruşmadan kaçırmak, mahkemede ciddi anlamda sorguya çekilmelerinin bile önünü kapatmaktır. Üstelik yasalarda mahkemeye getirilmeden sanık ifadelerine başvurulması yöntemi 5 yıldan az ceza getiren suçlarla yargılanan sanıklar için geçerli olduğu açıkça belirtilmektedir. Soma davasında ise en az ceza ile yargılanan sanığın bile 12 yıla suçlandığı düşünüldüğünde bu açıkça yasalara da aykırıdır.

Soma katliamı davası 13 Nisan'da Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde, yer olarak da Bülent Çiğeroğlu Kültür Merkezi salonunda görülecek. Soma'yı unutmamızı göstermek ve hesap sormak için orada olmalıyız. Çünkü bu sadece bir hukuk olayı değil. Unutmayalım ki 2005 yılından itibaren AKP'nin kollayarak verdiği ihalelerle adeta paraya boğulan Soma Holding, AKP'nin kömürle oy satın alma politikasında da önemli bir rol oynamıştı. Sadece patronlardan ve satılmış bürokratlardan değil, AKP iktidarından da hesap sormak zorundayız.





## Devrimci İşçi Partisi 3. Kongresi:

# DİP sosyalizmin bağımsız sesi olarak yükseliyor!

Devrimci İşçi Partisi 3. kongresini başarıyla gerçekleştirdi. Devrimci İşçi Partisi, üye ve aday üyelerinin aylar öncesinden başladıkları siyasi ve örgütsel tartışmaları kongreyle taçlandırdı. Daha sonra metinlerini yayınladığımız bir dizi siyasi karar alındı.

Kongreye Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun Yunanistan seksiyonu EEK (Devrimci İşçi Partisi), İtalya seksiyonu PCL (Komünist İşçi Partisi), Arjantin seksiyonu Partido Obrero (İşçi Partisi), Venezüella seksiyonu Opcion Obrera (İşçi Seçeneği), Finlandiya seksiyonu MTL (Marksist İşçi Birliği)'nin yanı sıra Rusya'dan PRK (Rusya Komünistleri Partisi) ile Danimarka Kızıl Yeşil İttifak'tan DEYK üyesi Jette Kromann birer mesaj göndererek DİP kongresini selamladılar. Bu mesajların tam metinleri de kongre belgeleriyle beraber sitemizde yayınlanacak.

### DİP'in atak yaptığı bir dönem

Kongreye Devrimci İşçi Partisi'nin ikinci kongresini düzenlemiş olduğu 2013'ten bugüne faaliyetlerinin değerlendirilmesiyle başlandı. İki halk isyanının (Gezi ile başlayan halk isyanı ve 6-12 Ekim serhildanı) yaşandığı bu olağanüstü iki yılda Devrimci İşçi Partisi de son derece yoğun bir mücadele ve örgütlenme atağı gerçekleştirdi. Gezi ile başlayan halk isyanında yüz binler Taksim'i zapt etmeden sadece bir ay önce 1 Mayıs'ta polis ilk gazını DİP'in "Taksim Tahrir Olacak!" pankartına atıyordu. Halk isyanında DİP, baştan itibaren isyanı sınıfla buluşturma mücadelesi verdi. Halk isyanının sembolü olan AKM'nin pankartlarla süslenmiş o görüntüsünde sınıfa yönelik somut bir çağırıyor içeren tek pankart da DİP'inkiydi: "Sendikalar göreve genel greve!" DİP militanı Mustafa Cihan Yılmaz, hem isyandaki öncü rolü dolayısıyla tutuklandı hem de işçi sınıfının mücadelesini ve politikasını, DİP'i mahkeme salonlarında savundu. Soma'da sermayenin kâr hırslarının bir sonucu olarak gerçekleşen katliamın karşısında da DİP yine ön saflardaydı. DİP'li Öğrenciler İTÜ Maden Fakültesi'nin işgali eyleminde ve bu eylemin taşeronun kaldırılması talebiyle gerçekleştirilmesinde öncü rol oynadı. Üniversitelerde sınıf mücadelesi, 3 günlük ODTÜ grevinde de yine Devrimci İşçi Partili sınıf öncülerinin inisiyatifiyle yükseliyordu. Nihayet DİP'in bu iki yıl içinde işçi sınıfı içinde örgütlenme yolundaki bilinçli ve örgütlü çabası, Metal İşçisinin Sesi'inin metal grevinin sesi olarak binlerce işçiyi buluşmasında, emekçi kadınların 8 Mart'taki kararlı duruşunda karşılık buluyordu.

### Sınıf içinde stratejik mevzilenme

Bunlar Devrimci İşçi Partisi'nin sınırlı güçlerine rağmen yaptığı güçlü siyasi ve örgütsel atağın bazı köşe taşları sadece. 3. Kongre, tüm bu süreci başarı ve eksikleriyle birlikte ele aldı ve "sınıf içinde stratejik mevzilenme" şiarıyla kabul ettiği örgütsel yönelişle yeni bir atılımın yönünü belirledi. Bu yönelişe göre DİP, önümüzdeki dönemde sanayi proletaryasının yoğunlaştığı bölgelerde, metal sektörüne ve büyük fabrikalara öncelik veren bir yaklaşımla sürdürdüğü çalışmalarını bir ileri aşamaya taşıyacak. DİP, bu bölgelerde "Öncü İşçi" eğitim gruplarına ve fabrikalarda komite çalışmasına dayanan parti örgütleri kurarak işçi mücadelelerine önderlik edecek bir kapasiteye ulaşmayı hedefliyor. 3. Kongre'nin bu amaca ulaşmakta kadın işçilerin örgütlenmesini temel önceliklerden biri olarak karar altına aldığına da altını çizmek gerekiyor.

### Kriz, faşizm, devrim

DİP'in sınıfın öncüsünü örgütlemekteki bu kararlı çıkışı güçlü bir siyasi arka plan tartışmasından besleniyor. Bu siyasi arka plan 3. Kongre'de "Kriz, faşizm ve devrim" başlıklı dünya durumu analizi ve "Türkiye'de siyasi durum ve görevlerimiz" başlıklı siyasal metinler temelinde oluşturuldu. 3. Kongre, 2. Kongre'de benimsenen "Ya sürekli devrim, ya barbarlık!" sloganının bugün çok daha geçerli olduğunun altını çizdi. 2. Kongre "Üçüncü Dünya Devrimi" tespitini yaptıktan sadece altı ay sonra Türkiye'de ve Brezilya'daki halk isyanları, 30 Haziran'da Mısır'da 30 milyon kişinin sokakları doldurması, dünya çapındaki devrimci dalganın çekim alanında olduğumuzu ortaya koymuştur. Bununla birlikte 3. Kongre "Üçüncü Dünya Devrimi" sürecinin ve onun merkezinde yer alan Arap Devrimi'nin Sisi Bonapartizmi'nin iktidara gelişiyle ilk evresini tamamladığını tespit etmiştir. Diğer yandan kapitalizmin krizi, Üçüncü Büyük Depresyon bütün ağırlığıyla devam etmekte, dünya ölçeğinde sınıf mücadelelerinin ve siyasi gelişmelerinin arka planını oluşturmaktadır. Bu çerçevede 3. Kongre sınıf mücadelelerinin karşısında Avrupa'da yükselen faşizmi ve DAİŞ tipi barbarlığı önemli tehditler olarak öne çıkarmış ve bu barbarlığının temelinde emperyalizmin bulunduğu bir kez daha altını çizmiştir.

### Devrim öncesi dönem

3. Kongre, Türkiye'nin devrim öncesi dönemden geçtiğini tespit ederek Ortadoğu, Avrupa ve Avrasya'da keskinleşen çelişkilerin keşime noktasında bir dinamit fıçısı olduğunu vurgulamıştır. "Devrim öncesi dönem" hemen yarın devrim olacağı anlamında değil, bir devrimin koşullarının derinden derine hazırlanmakta oluşu ve sistemin bütün çelişkilerinin her an patlamaya hazır olması anlamında kullanılmaktadır. Bu genel çerçeve içinde 3. Kongre devrimci Marksist militanlara, işçi sınıfının ve insanlığın geleceğinin kararlaştırılacağı bir dönemde bir Lenin, bir Trotskiy, bir Rosa, bir Che, bir Deniz gibi davranma görevi biçmiştir. Gezi ile başlayan halk isyanı ile 6-12 Ekim Serhildanı'nı yaratan kitlelerin buluşmak bir yana birbirine sırt çevirdiği koşullarda bu durumu tersine çevirecek gücün işçi sınıfı olduğunu tespit eden kongre, işçi sınıfını ayağa kaldırmak için mücadeleyi en önemli siyasi görev olarak önüne koymuş bulunuyor.

### Anti-kapitalist ve anti-emperyalist bir laiklik

Türkiye'de ve bölgede devrimin siyasal İslam'la ve özellikle de mezhepçi-tekfirici akımlarla mücadele içinde gelişmek zorunda kalacağını tespit eden kongre "Partinin laiklik, din ve siyasal İslam üzerine tavrı" başlıklı bir metni de karar altına aldı. Bu metinde DİP, Batı emperyalizmine hayranlık şeklinde tezahür eden laiklik yaklaşımlarıyla arasında net bir biçimde mesafe koyarak "devletin dinden bağımsızlaşması" olarak tanımladığı laikliği işçi sınıfı perspektifiyle savunmanın önemini bir kez daha ortaya koydu. Bu çerçevede DİP, laikliği Kemalizme herhan-



gi bir gönderme yapmadan, esas olarak Ekim Devrimi'ne ve Ekim Devrimi'nin kazanımlarına referansla savunacak. Bu, laiklik ve din meselesine sınıfsal bakış açısının da mutlak bir gerekliliği. Bu gereklilik çerçevesinde DİP, bir yandan klasik tipte bankaların diğer yanda da kâr payı adı altında tefecilik yapan İslami süslü katılım bankalarının kamulaştırılmasını savunuyor. Laikliği, işçi sınıfının din ve mezhep temelinde bölünmesine karşı öne çıkarıyor. Kitleler bugüne kadar soyut bir laiklik savunusuna mesafeli yaklaşmıştır; ancak aynı kitleler İslamcı bir burjuva partisine verecekleri desteğin çok daha fazlasını TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı ve TUSKON'uyla topyekûn sermayeye karşı savaşan bir sınıf partisine verebilir. DİP, bu perspektifle kitleleri din üzerinde mücadeleyle değil sınıf mücadelesini yükselterek kazanmayı önüne koymuştur.

### Ermeni halkı kardeşimizdir! Ona çok şey borçluyuz!

3. Kongre, Ermeni soykırımının 100. yılı üzerine bir karar tasarısını kabul etti. 1915'te yaşananları tartışmasız biçimde bir soykırım olarak niteleyen kongre, yaşanan çıplak gerçekler karşısında soykırım olgusunun inkâr edilmesini en ağır türden Türk şovenizminin gözleri kör etmesinin bir sonucu olarak mahkûm etti. 3. Kongre'nin aldığı karar soykırımda emperyalizmin sorumluluğunu vurgulaması açısından Kemalist, ulusalçı yaklaşımlardan olduğu kadar liberal yaklaşımlardan da kendisini net bir şekilde ayırdı. I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın savaşta birlikte yer aldığı Alman emperyalizminin sorumluluğundan özel olarak vurgulandığı kararda Alman sosyalistlerine, kemdi ulusal devletlerinin bu soykırımdaki suçlarını en ağır terimlerle mahkûm etmeye ve Alman devletinin halihazırındaki suskunluğunu üzerinden atarak soykırımın varlığını tescil etmeye üzere harekete geçmesi için mücadele etmeye çağırıldı. 3. Kongre aynı zamanda Bakû Komünü öncülerinden Ermeni bir Bolşevik önder olan Ermeni Mustafa Suphi'si Stepan Şaumyan'ın anısını selamlayan özel bir karar tasarısını da kabul ederek bu vesileyle Kafkas Sosyalist Federasyonu uğruna mücadele hedefini bir kez daha vurguladı.

### 2015 Trotskiy yılı

Önümüzde yer alan büyük mücadeleler dönemine "Ya sürekli devrim, ya barbarlık!" şiarıyla giren Devrimci İşçi Partisi, Ekim Devrimi'nin önderlerinden, Kızıl Ordu ve IV. Enternasyonal'in kurucusu, sürekli devrimin te-

orisveni Lev Trotskiy'in ölümünün 75. yılı olması vesilesiyle 2015 yılını "Trotskiy yılı" olarak ilan etti. DİP, Trotskiy yılı içinde paneller, konferanslar ve yayınları aracılığıyla Trotskiy'i anmak ve işçi sınıfı öncüsüyle buluşturmak için özel bir çaba içerisinde olacak.

### Dördüncü Enternasyonal'in yeniden kuruluşu için mücadele!

3. Kongre, dünya devrimini hedefleyen ve bir enternasyonal örgütün parçası olarak mücadele eden bir partinin her zaman yapması gerektiği gibi enternasyonal örgütlenme sorununu da önüne koydu. Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun içinden geçtiği süreci değerlendiren kongre yapılan tartışmalar sonucunda enternasyonalist propaganda çalışmalarını yoğunlaştırma kararı aldı. Partiyeye enternasyonalin inşası için özel bir çaba gösterme görevi yükleyen kongre bir Ortadoğu Konferansı örgütleme doğrultusunda çalışma kararı aldı.

### Genel Başkan Sungur Savran: "DİP'i sosyalizmin bağımsız sesi yapmak için ileri!"

Başarılı geçen kongrenin kapanış konuşmasını yapan DİP Genel Başkan Sungur Savran, DİP militanlarına seslenerek süreklilik ve istikrar vurgusu yaptı. Partinin bir atılım sürecine girdiğini vurgulayan Savran, bu zorlu süreçte militanların istikrarlı biçimde zorluklara göğüs germeğine önemine işaret etti. DİP'in, parti öncesi dönemden bugüne Bolşevik çalışma tarzını benimsemesinin ve bu tarzı oturtmak için mücadele vermesinin bugünlere ulaşılmasını sağladığının altını çizdi. Sungur Savran, kongrenin öncesinde ve kongre boyunca yapılan tartışmaları mükemmel bir demokrasi örneği olarak değerlendirdi ve 3. kongreyi bir demokrasi şöleni olarak tanımladı. Titizlikle yapılan tartışmaların, kolektif bir çalışma ve iradeyle parti politikalarının belirlenmesinin nitelikli bir üye bileşimiyle mümkün olduğunu söyleyen Savran, ayrıca parti üyelerinin sınıfsal bileşimi açısından işçi ağırlığının artmış olmasının da önemli bir kazanım olduğunu vurguladı. Sungur Savran, DİP'in sosyalizmin bağımsız sesi olacağını ve işçi sınıfının zaferinde devrimci rolünü oynamaya hazırlandığını söyleyerek konuşmasını "Yaşasın Devrimci İşçi Partisi!" ve "Yaşasın Dördüncü Enternasyonal!" sloganları eşliğinde bitirdi. Tüm delegeler enternasyonal marşını hep bir ağızdan söyleyerek kongreyi devrimci ve enternasyonalist bir coşkuyla noktalandı.



# Koç Üniversitesi'nde İşten Çıkarmalara ve Hak Gasplarına Karşı Güçlü Eylem



Bundan iki yıl önce, 2 Nisan 2013'te Koç Üniversitesi'nde yönetimin taşeron şirket bünyesinde çalışan işçileri işten çıkarma girişimine karşı güçlü bir direniş başladı. İşçilerin, eğitim emekçilerinin (öğretim görevlisi, okutman ve asistanlardan oluşan) ve öğrencilerin el ele vererek sürdürdüğü güçlü direniş zafer kazandı ve işçiler işe geri alındı. Bu direnişin somut ürünlerinden biri olan Taşeron İzleme Kurulu, işçilerin sorunları hakkında güçlü bir duyarlılığın ve sınıf dayanışmasının kampüste bugüne kadar sürdürülmesini sağladı.

Üniversite yönetimi, son aylarda emekçilerin tümüne karşı yeni bir saldırı başlattı. Şeffaf olmayan performans kriterleri bahane edilerek üniversiteye yıllarını veren bazı öğretim üyelerine sözleşmelerinin yenilenmeyeceği bildirildi. Yönetim, eğitim yükünün önemli bir bölümünü sırtlayan okutmanların maaşlarını bir oldubittiye getirerek düşürmeye yelteniyor. Asistanlara hem sigortasız çalışma dayatılıyor hem de onların yol ve yemek ödenekleri kesiliyor. İki yıl önceki başarılı direniş sayesinde işe geri alınan taşeron işçileri ise son

dönemde sessiz sedasız, birer ikişer işten atılıyor. Geri kalan işçilerin ise iş yükü giderek artıyor. Kısacası, Koç Üniversitesi'ndeki tüm emekçiler iş güvencelerine ve sosyal haklarına yönelik yeni bir saldırı ile karşı karşıya. Ayrıca, üniversite yönetimi öğrencilerin kayıt ücretlerini sürekli biçimde artırıyor. Son aylarda öğretim görevlileri, okutmanlar ve asistanlar üniversite yönetimine ayrı ayrı toplu dilekçeler vererek sorunlarını dile getirdiler ve yönetimden bu sorunların çözülmesi için kendileri ile diyalog kurmasını talep ettiler. Yönetim bu talepleri bugüne kadar görmezden geldi.

Üniversiteyi azgın bir sömürünün hâkim olduğu bir şirkete çevirmeyi hedefleyen ve son dönemde giderek yoğunlaşan bu sınıf saldırısını püskürtmek için birleşen üniversite emekçileri ve öğrenciler, başarılı direnişin ikinci yıldönümünde coşkulu ve güçlü bir eylem gerçekleştirdiler. Yaklaşık 400 kişilik kitle, "Yaşasın 2 Nisan direnişimiz", "Yaşasın işçi-öğrenci dayanışması", "Köle değil asistanız", "Müşteri değil öğrenciyiz", "Bu daha başlangıç, mücadeleye de-

vam", "Direne direne kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarını atarak Spor Salonu'ndan üniversitenin giriş kapısına kadar yürüyüş yaptı. Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında emekçilerin ve öğrencilerin üniversite yönetiminden somut talepleri ortaya kondu. Bir süre önce yine Koç Holding tarafından sendikalaştıkları için işten atılan Divan Turizm işçileri de eyleme katılarak anlamlı bir sınıf dayanışması örneği verdiler. Devrimci İşçi Partisi adına söz alan Levent Dölek yoldaşımız, emekçilerin ve öğrencilerin olmadığı bir üniversitenin (dış görünüşü ne kadar güzel olursa olsun) ruhsuz taş binalardan ibaret olduğunu belirterek başladığı konuşmasında, üniversitelerin de ülkenin de bir anonim şirket gibi yönetilmesine karşı çıktığımızı vurguladı. Özel mülkiyet altındaki tüm işletmelerin yanı sıra Koç Üniversitesi gibi özel üniversiteleri de kamulaştırma hedefimizi ortaya koydu. Çekilen halayların ardından eylem sona erdi.

## Levent Dölek

### Üniversitedeki kavga sandığınızdan büyük

İstanbul Üniversitesi'nde rektörlük seçimlerinde 1203 oyla birinci çıkan Prof. Dr. Raşit Tükel önce YÖK tarafından ikinci sıraya atıldı, ardından da Cumhurbaşkanı Erdoğan 900 oy alan ikinci adayı rektör olarak atadı.

Başta öğretim üyeleri olmak üzere tüm üniversite bileşenleri ve kamuoyu, sürekli sandık iradesinden dem vuran Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın sandıktan açık ara birinci çıkmış bir adayı atamaya çalıştığına şüpheyle dem vuruyor. Hem de ne çelişki! "En büyük hırsızlık milli irade hırsızlığıdır", "Türkiye'nin istikametini sadece sandık belirler" gibi sözler bizzat Tayyip Erdoğan'ındır. Yolsuzluk iddialarının aklanma yeri olarak bile mahkemeler yerine sandığı adres gösteren kendisidir.

Erdoğan'ın tutarsızlığını bir yana bırakalım ve konuya başka bir açıdan yaklaşalım. Demek ki aslolan sandık değilmiş. Peki aslolan nedir o zaman? Çıkarlar!

Gerçekler dünyasına hoş geldiniz! Konuya sandık iradesi gibi argümanlarla yaklaşmayı artık bırakalım. İkinci adayın atamasının yapıldığı günkü Türkiye manzarasına bakın. Öğrenciler ters kelepçeyle gözaltına alınıp işkenceye uğruyor. Baro başkanı ile birlikte avukatlar polis tarafından adliyeye tartaklanıyor, bir başbakan çıkıyor bir cumhurbaşkanı, halkı tehdit edip duruyorlar. Cumhurbaşkanı ne anayasa ne yemin tanıyor. Bu kavga sandığımızdan büyük arkadaşlar!

Açık ve net! Bu sandığın savunulacak bir tarafı yok. Onun yerine üniversite bileşenlerinin ve halkın çıkarlarını savunmak gerekir. Neden mi? Çünkü İ.Ü.'de 3000 öğretim üyesinden 2500 kadarı oy kullandı. Buna üniversite demek üniversiteyi fildişi kule olarak görmektir. Oysa bu üniversitenin 13 binin üzerinde akademik ve idari personeli, 133 bine yakın da öğrencisi var. Bunları geçtik, 848 milyon liralık bütçesiyle bu üniversitede tüm halkın, tüyü bitmemiş yetimin hakkı var. Bu hakları kim savunuyor? Rektörlük propagandasını cumhurbaşkanına ne kadar yakın olduğunu söyleyerek yapanlar mı? Bir önceki dönemde pek çok yolsuzluk iddiaları olduğu halde, bunların aydınlatılması için şeffaf bir araştırma yapmak yerine eski dönem kadrolarıyla seçim çalışması yürütenler mi? Yoksa taşeron işçisiyle omuz omuza hak mücadelesi veren, araştırma görevlisine iş güvencesi diyen, personelle toplu sözleşme yaparak birilerine lütufta bulunmak yerine çalışanın hakkını aramasının yollarını açan mı? Öğrenciye, araştırma görevlisine, idari personele rektörlük seçimlerinde oy hakkı isteyen mi?

Eski rektör AKP'den aday adayı olmuş. Neden memurlar, milletvekili aday adayı olduklarında istifa ediyor? Kamu gücü siyasette kullanılmasın ya da tam tersi siyaset tarafsızlık gerektiren kamu görevlerine bulaşmasın diye. Peki, AKP aday adayı olan eski rektör istifa etikten sonra açıktan halefi için rektörlük seçimi kampanyası yaparsa ne anlamı kaldı istifanın? Bunlara 10 güne sıkıştırılmış baskın seçimi, idarenin olanaklarıyla akademik kurullarda yapılan seçim propagandalarını, bunlara karşı Raşit Tükel'in güç bela öğretim üyelerinin odalarında yapabildiği toplantıları ekleyin. Şimdi kim Fen Fakültesi'nde kurulan sandıkların adil olduğunu söyleyebilir? Raşit Hoca birinci olmasaydı da üniversite bileşenlerinin iradesini temsil ediyor olacaktı! Ama yine de Raşit Tükel böyle bir sandıktan da 300 farkla önde çıktığına önünüzü ilikleyin, çekilin!

Çekilmiyorlar, çekilmezler! Ama biz de çekilmeyiz! Çünkü taleplerimiz orta yerde duruyor. Hak istiyoruz, hakkaniyet istiyoruz. Atama yükseltmede liyakat, ihalelerde denetim ve şeffaflık, taşeronun kaldırılması, iş güvencesi ve akademik özgürlük istiyoruz. Tüm bunları Raşit Tükel'in rektör olmasıyla mı elde edeceğiz? Durun bir düşünelim. Biz işverenimizi seçmek için mi bunca zahmete girdik? Hayır! "Ben sendikalarla, akademisyenlerle, öğrencilerle birlikte yöneteceğim." diyen Raşit Tükel, aslında demokrat bir rektör projesi değil rektörlüğün kaldırılması projesidir. Sermayeye karşı emektir. Şimdi bu projeyi bilinçli bir şekilde geliştirme ve sürdürme zamanıdır. Üniversitede emeği hakim kılmanın mücadelesidir bu. Kaçınıcıy atarlarsa atasınlar üniversite bileşenleri hakları ve talepleri doğrultusunda berrak bir bilinçle mücadele ederse sadece filanca sıradan atanan rektör değil 12 Eylül'ün yarattığı rektörlük kurumunun kendisi, YÖK de meşruiyetini yitirecektir.

## İşçi bültenlerimizden...

### Cumhurbaşkanı artık Kenan Evren değil; ama mirası emin ellerde

İstanbul Üniversitesi, Uludağ Üniversitesi ve Harran Üniversitesi'nde sandıkta kazananların yerine hükümete biat edecekler atanmıştır. Başta İstanbul Üniversitesi'nin tüm bileşenleri olmak üzere üniversite kamuoyunun tamamının ve kamu çalışanlarının sırtını darbe yasalarına dayayanlara karşı demokratik, meşru filli mücadeleyi yükseltme zamanıdır.

Sırtını namluların ucunda hazırlanmış yasalara dayayanlar, üniversite emekçilerinin ve bileşenlerinin iradesini yok sayarak koltuklarına yapışanlar rektör olamaz, ancak iktidarın askeri olur.

Bugün kamu emekçilerinin iş güvencesini tartışmaya açanlar, ka-

## Kamu Emekçisinin Sesi

munun istihdamının yumuşak karnı olarak gördükleri üniversiteleri hedef almaktadır. Bugün üniversitelerde ortaya konulan iradeye sahip çıkma zamanıdır.

Bu sahiplenme sadece seçilmiş rektöre ve ona verilen oylara sahip çıkmak değildir, Kamu Emekçisinin Sesi olarak;

- Tüm kamunun iş güvencesine sahip çıkmak,
- Toplu sözleşme hakkına sahip çıkmak,

- İnsanca ve eşit koşullarda çalışma hakkına sahip çıkmak,
- Başta üniversiteler olmak üzere tüm kamuda, taşeronu ve her türlü esnek çalışmaya karşı çıkmak için birlik olmaya ve meşru filli mücadeleyi birlikte yükseltmeye çağırıyoruz.

Hocalar, öğrenciler, memurlar, işçiler ve taşeronlar... Sendikalar ve meslek örgütleri ile birlikte...

**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!**





## Devrimci İşçi Partisi bildirisi

# Yüklen emekçi barajları yıkalım!

Genel seçimlere giderken AKP'nin 12 yıllık tek başına iktidarı boyunca izlediği politikaların odağında ne var diye bakarsak, işçi düşmanlığını görürüz.

### İşçi düşmanlığı ile damgalanmış 12 yıl

AKP'liler 2002 yılında seçimi kazandıklarında, sadece ekonomik krizin yerle bir ettiği bir ekonomiyi değil, bu krizin tüm faturasını işçiye, emekçiye, yoksula kesen Kemal Derviş politikalarını da devraldı. 2002'de geldiklerinde, 390 bin olan taşeron işçi sayısını bugün 2 milyon 500 binin üstüne taşıdılar. Aynı dönemde sendikalaşma oranı yüzde 13'lerden yüzde 5'lere düştü. Havacılıkta, camda, metalde, lastikte grevleri yasakladılar. Hakkını arayan işçiye, kamu çalışanına gazla, copla saldırdılar. Ekonomi büyüdü diyorlar. Yabancıların sıcak parasıyla çarkı döndürdüler, işçiyi sömürerek zenginleştirdiler. Büyümeden asgari ücretli payını alabilseydi, bugün asgari ücretin 1700 TL olması gerekiyordu. Ama hala asgari ücret 1000 TL'yi geçemedi. Türkiye gelir eşitsizliğinde OECD sıralamasında sondan üçüncü. Emekçinin çocuğu 60-70 kişilik sınıfta öğretmen bulamıyor, eğitim göremiyor. 330 bin öğretmen atanmayı bekliyor. Hastaneye giren soyup soğana çevrilmiş çıkıyor. SEKA, TÜPRAŞ, TEKEL gibi KİT'ler özelleştirildi. Madenlerdeki özelleştirme ve taşeronlaştırma ile Soma'da 301, Ermenek'te 35 madenciyi katlettiler. Kendilerine saraylar yapıp halkı ya rutubetli evlere mahkum ettiler ya da boyunlarına ev kredisi zincirlerini vurdular. Müteahhitleri zengin etmek için Esenyurt'tan Torunlar'a AVM inşaatlarının harcını işçilerin kanyıyla kurdular. AKP iktidarında 12 yılda 16 bin işçi iş cinayetlerine kurban gitti. Hala her gün 20 işçi, neredeyse her saat başı 1 işçi, iş cinayetine kurban gidiyor. Bu listeyi her bir işçi kendi yaşadıklarıyla da sayfalarca uzatabilir...

İşte bu 12 yıllık işçi düşmanı politikaların ardından AKP, bu sefer Başkanlık sistemi diyerek halkın karşısına çıkıyor. Bunu istikrar adı altında savunuyor. Başkanlık sistemi ve Erdoğan'ın başkanlığının işçi sınıfı, emekçiler ve yoksullar için anlamı, işçi düşmanı politikaların istikrarıdır. Davutoğlu, ekonomik programını açıkladı: İç güvenlik paketi ile polis devletini inşa ettikten sonra ilk işleri "Kıdem tazminatını kaldırmak!"

AKP iktidarının 12 yılı ne kadar işçi düşmanlığı ise bir o kadar da yolsuzluktur. Kadınların ezilmesidir. Gençlerin geleceksizleştirilmesi, eğitim ve sağlığın paralılaştırılmasıdır. Alevilere baskı, dinin siyasete alet edilmesi, halkın inançlarının istismarı, emekçi halkın mezhepçilikle bölünmesi birbirine düşmanlaştırılmasıdır. Emperyalizmle işbirliği, Siyonizmle sahnede kavgalı kuste kucaklaşmadır. Komşu halklara düşmanlıktır. Mezhepçi, tekfirci çetelere destek, gemiyi ilk terk eden Suriyeli zengin farelere rezidans satıp, iç savaştan kaçmış mazlum Suriyelileri ucuz emek pazarlarında köleleştirecek kadar alçalmaktır.

### AKP'nin sonu yaklaşıyor

Bu işçi ve halk düşmanı yoz iktidarın sonu yaklaşmaktadır. Kendilerine yaptıkları saraylar ihtişamlarının değil sefaletle-

rinin abideleridir. Yaptıkları baskılar cüretlerinin değil korkularının delaletidir. Sapır sapır dökülüyorlar. Giderken tüm halkı da kendileriyle birlikte bataklığa çekmek istiyorlar.

AKP artık mehter yürüyüşüyle bile ilerlemiyor. Politikaları yazboz tahtasına döndü: bir adım ileri, bir adım geri! Hakan Fidan'dan boşalan MİT Müsteşarlığına Hakan Fidan'ı getirdiler!

Erdoğan, Davutoğlu'nu başbakanlığa altı ay önce Ağustos sonunda atamıştı. Altı ay geçti geçmedi, aralarındaki çatlak arşı âlayı sardı.

Abdullah Gül ise bambaşka bir telden çalıyor. "Türk tipi Başkanlık" sistemine karşı çıkıyor, iç güvenlik paketine karşı çıkıyor, ama öyle anlaşılıyor ki kendi milletvekilliğine de karşı çıkıyor!

Ekonomiden sorumlu başbakan yardımcısı Babacan ile paradan sorumlu Merkez Bankası başkanı Erdem Başçı, Erdoğan'ın huzurunda onun ekonomi danışmanlarıyla dalaşıyorlar, dışarı çıktıklarında Türkiye ekonomisi ne kadar düzelmıştır bilinmez, ama onların suratları nasıl da bozuk!

AKP parça parça! Görev, Tayyip Erdoğan'ın iktidar zeminini ayağının altından çekip almak, onu Kaç-Ak Saray'ında yapayalnız bırakmak, sonra bütün cinayetlerin, yolsuzlukların ve yalanların hesabını çatır çatır sormak. Yaklaşan 7 Haziran seçimlerinde AKP'ye yüklenerek onun ipliğini pazara çıkarmak. Başta işçi sınıfı olmak üzere halka bu iktidarın nasıl Türkiye'yi dışarıda savaşa, içeride zorbalığa, ekonomide ise derin bir krize doğru sürüklemekte olduğunu anlatmak.

AKP, 12 yıldır sermayenin işçi sınıfına ve ezilenlere karşı savaşımını veriyor. Onun sonunu da yıllardır ezdiği işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların mücadelesi getirecek.

### Aman dikkat! Yağmurdan kaçarken doluya tutulma!

AKP'nin zayıflamasından yararlanacak olanın MHP olmaması gerekiyor. Erdoğan'dan kaçarken faşizme tutulmak denir buna. Büyük sermaye, işçi sınıfı karşısında ne zaman sıkışsa MHP'ye sığınır. Sabancıların, Koçların 70'li yıllarda faşist çeteleri nasıl beslediğini unutmadık. 1999 seçimlerinden sonra iktidar ortağı oldukları dönemde Marmara depreminin enkazları kalkmadan fırsatçılıkla o dönemde nasıl mezarda emeklilik yasasını geçirdiklerini, ekonomiyi İMF'ye teslim edip işçiye kemer sıkırdıklarını biliyoruz. Faşistler hala satırlarıyla üniversitelerde emekçi çocuklarının karşısında...

Türkiye'nin AKP ile birlikte en önemli sermaye partisi olan CHP'nin güçlendirilmesi de çözüm olamaz. Yaklaşan ekonomik kriz karşısında CHP, Kemal Derviş'in silik bir kopyası olan İMF çıkışlı bir profesörü öne sürüyor. Türkiye'yi Yunanistan'a çevirecekler! Ekmeleddin'lerden, Mansur Yavaş'lardan sonra şimdi de Mehmet Bekaroğlu gibileri piyasaya sürüyor CHP. Erdoğan kalmadı, Fethullah verelim!

Çıkış yolu, Abdullah Gül'ün, Kemal Kılıçdaroğlu'nun, Sarıgül'ün, Fethullah Gülen'in ittifakına dayanan bir Amerikan muhalefeti de olamaz.

**Tayyip Erdoğan'ın yargılanması için, kurduğu zulüm sistemine son ver-**

**mek için, sömürüyü sorgulamak için şimdi seçimlerde halkın mücadelesinin birleşik bir zaferi gerekiyor.**

Bunu Halkların Demokrasi Partisi'ne (HDP) oy kullanarak gerçekleştirebiliriz!

Önümüzdeki genel seçimlerde sarsılan, zayıflayan AKP ve Erdoğan, yüzde 10 barajının arkasına sığınmış durumda. Üstelik HDP yüzde 10 barajının altında kalırsa bu oyların karşılığı olan milletvekillerini gasp ederek anayasayı değiştirecek, Başkanlık sistemini getirecek çoğunluğu yakalamanın peşinde. Başkanlık sistemine açıkça karşı olduğunu ve bunu pazarlık konusu etmeyeceğini açıklamış olan HDP yüzde 10 barajını geçerse bu hayalleri suya düşecek.

Bu yüzden, şimdiden AKP'nin ezdiği, sömürdüğü ve mağdur ettiği milyonlar için HDP bir seçenek haline geliyor. Üstelik ilk defa Türkiye'nin kadim patron partilerinden farklı bir odak olarak HDP öne çıkıyor. Kitleler yüzünü sermayenin birbiriyle çatışan kanatlarından, TÜSİAD ile MÜSİAD'ın kapışmasından ayrı üçüncü bir seçeneğe dönüyor. Görev bu seçeneği işçi ve emekçilerin seçeneği haline getirmektir.

### Halkın isyanlarını birleştirelim! İşçi sınıfıyla buluşuralım!

Türkiye hâkim sınıfları bir yıl içinde yaşanan iki isyanın korkusunu yaşıyor. Önce Gezi ile tetiklenen halk isyanı. Bir yıl sonra Kobani'nin harekete geçirdiği serhildan. AKP'nin kararttığı geleceğine sahip çıkmak için sokağa dökülen gençlerin ve kadınların, mezhepçiliğe karşı nefsi müdafaa yapan Alevilerin, kardeşini tekfirli cellatlara karşı korumak için kendini siper eden Kürt halkının, en çok da tüm bunlarla, grev diyen metal işçisinin, kıdem tazminatı genel grev sebebidir diyenlerin birleşmesinden korkuyorlar.

Erdoğan, bu iki isyanı bölmek için elinden geleni ardına koymuyor. Bu haklı isyanların işçi sınıfıyla bulaşmaması için mezhepçiliği, milliyetçiliği kullanarak emekçileri birbirine düşürmekten çekinmiyor. Ötekiler de Erdoğan'ın yarattığı düdüklü tencere atmosferinin Türkiye'yi nihai patlamaya götürmemesi için buharı boşaltma çözümleri arıyor. Heveslerini kursaklarında bırakmak için güçleri birleştirmek gerekiyor.

### BHH'ye çağrımızdır: CHP ilerici bir alternatif olamaz

Devrimci İşçi Partisi olarak Birleşik Haziran Hareketi'ne (BHH) çağrı yapmış, HDP ve diğer sosyalistlerle birleşik bir odak oluşturulmasını savunmuştuk. BHH ise seçimlerde AKP karşısındaki ilerici güçlerle dayanışma içinde olmak gibi muğlak bir tutum benimsedi. CHP ve HDP arasında eşit mesafede olmak doğru değildir. Biz çağrımızın arkasındayız. CHP ilerici bir güç değildir. HDP'nin de sosyalist bir karakter taşımadığını, farklı birbiriyle çelişik unsurları içinde barındırdığını biliyoruz. Ancak bugün seçimde yarışan odaklar içinde AKP karşısında ilerici olarak değerlendirilecek tek güç HDP'dir. BHH'yi destekleyen herkesi, Türkiye'yi Abdullah Gül'le, Fethullah Gülen'le, Mustafa Sarıgül'le, kısacası gül kokulu muhalefetle ABD ile el ele vererek yönetmeye-

hazırlanan CHP'ye destek vermemeye, HDP'yi açıkça desteklemeye çağırıyoruz. Hareketin tabanının, salt Kürtlerden uzak durmak için CHP gericiliğinin eline oynayan unsurlara rağmen sandıkta HDP'ye sel gibi akacağını umuyoruz.

HDP barajı geçtiği ve anlamlı bir sonuç aldığı takdirde sadece AKP'ye okkalı bir parlamenter tokat atılmayacak, halkın isyanları yaratan cesareti de harlanacaktır. HDP barajı, işçi sınıfına yönelerek, onu Kürt halkının baş müttefiki olarak kabul ederek, onun sorunları üzerinde odaklanarak geçtiği takdirde, isyan kampına paha biçilmez bir müttefik kazanma yolunda ilk adımları atmış olacaktır. Devrimci İşçi Partisi olarak esas önemsedığımız budur.

### Bunun için HDP'ye de çağrılarımız var:

- Karşı kampı bölmek için taktiklere evet! Yeminli işçi sınıfı düşmanlarının Batı'da HDP'nin adayı olmasına hayır!
- Kürt halkının hakları ve özgürlüğü için müzakerelere evet! Tayyip Erdoğan'la başkanlık sistemi ve Ortadoğu hâkimiyeti konularında pazarlığa hayır!
- Barışa evet, demokratik özerkliğe evet, Kürt halkının bütün haklarına evet, Rojava'ya evet! Emperyalizmle işbirliğine hayır!
- Kürtlerin özgürlüğüne evet! Bölgesel asgari ücrete hayır!

### Bağımsız işçi emekçi inisiyatifleri kuralım, barajları aşmak için yüklenelim!

Taşeronun yasaklanması, kağıt üstünde değil gerçek sendikalaşma özgürlüğü, kamu çalışanına iş güvencesi, grevli toplu sözleşme, en az 1800 TL asgari ücret, madenlerin, bankaların özelleştirilmiş KİT'lerin işçi denetiminde kamulaştırılması, temel ihtiyaçlar için oluşan kredi kartı borçlarının silinmesi, mevcut işlerin çalışan nüfusa paylaştırılması için 6 saat iş günü, her kadına iş, her işyerine kreş, eşit işe eşit ücret, parasız eğitim, parasız sağlık ve işçi sınıfının tüm haklı talepleri etrafında birleşelim.

Patron partileri arasında bölünmeyelim. HDP belki bir işçi sınıfı partisi değil ama AKP, CHP ve MHP gibi bir patron partisi de değil. HDP'ye verilen oylar bu talepleri sahiplenen işçi ve sosyalist adayları da meclise sokacak. Üstelik meclise girecek her bir HDP'li milletvekili işçi düşmanı bir AKP'linin meclis dışında kalması demek olacak.

Sandık tek başına hiçbir şeyin çözümü olamaz. İşçi sınıfının ve halkın örgütlülüğüne dayanmayan hiçbir mücadele başarıya ulaşamaz. Seçim barajını yıkma hedefi, işçi sınıfının 12 Eylül mahsulü sendikal barajları alt etme mücadelesinden, köylünün HES'lere karşı savaşımından ayrı düşünülemez.

Önce seçim barajını aşmak için el ele verelim. Oyumuzu HDP'ye verelim, HDP listelerindeki işçi ve sosyalist adaylar etrafında kenetlenelim. Seçimlerle sınırlı olmayan bir sınıf mücadelesi odağını yükseltmek için güçlerimizi bağımsız işçi emekçi inisiyatiflerinde birleştirelim.

25 Mart 2015



# Bağımsız işçi emekçi inisiyatiflerinde birleşelim ve yüklenelim!

7 Haziran seçimlerinde işçi ve emekçilerin sesini berrak biçimde duyurabilmek, sadece seçim için değil seçim sonrası için de çok önemli. Seçim anketleri farklı veriler ortaya koyuyor. HDP'nin yüzde 10 barajını geçmesi, AKP'nin de oy kaybetmesi gerçekçi beklentiler olarak karşımıza duruyor. Seçimlerden sonra AKP'nin tek başına iktidar kurma olanağını yitirmesi siyaset sahnesinde önemli alt üst oluşları beraberinde getirebilir. Bu alt üst oluşlarda AKP içi bölünmeler, CHP ve MHP'nin müdahaleleri önemli bir yer tutacaktır. Ancak tüm bunlar düzen siyaseti çerçevesinde kalacaktır ve düzen içi kavgalardan otomatik olarak işçi sınıfı lehine sonuçlar çıkmasını bekleyemeyiz.

## Patron partilerine karşı

Söz gelimi, işçi düşmanı Kemal Derviş'in yol göstericisi olduğu bir CHP'nin ya da 1999'da iktidar ortağı olduğu dönemde mezarda emeklilik yasasını ve iş yasasında kölelik hükümlerini geçiren MHP'nin kadem tazminatının kaldırılması işini kendi üstüne alması şaşırtıcı olmaz. Çünkü bu AKP'nin değil bir bütün olarak CHP ve MHP'nin de temsilcisi olduğu sermayenin programının bir parçası. Aynı şekilde taşeronla son vermek de bizzat taşeroncu olan partilerin işi olamaz. İşçi sınıfı siyaset sahnesinde kendi bağımsız sesini yükseltmeli, en acil taleplerini seçim döneminde bu patron partilerinden ayrı ve berrak şekilde ortaya koymalıdır.

Bu ihtiyacı cevaplamak için Devrimci İşçi Partisi, bağımsız İşçi Emekçi İnisiyatifleri kurma çağrısını yapıyor. Bu inisiyatifler elbette saydığımız burjuva partileri karşısında HDP'ye oy çağrısı yapacaktır. Ancak

HDP'nin de bir işçi sınıfı partisi olmadığını biliyoruz. Ama HDP; AKP, CHP ve MHP gibi tescilli bir patron partisi de değil. Dahası HDP, barajı aştığı halde burjuva partilerinin 12 Eylül'den bu yana yüzde 10'luk barajın arkasına sığınıp sürdürdüğü kayıkcı kavgasını boşa çıkaracak bir potansiyele sahip.

## Sınıf bakış açısı, bağımsız çalışma

Pratik çalışmada, inisiyatifler HDP listelerini sınıf bakış açısıyla değerlendirmelidir. Bu listelerde grevlerden, direnişlerden, işçi sınıfı mücadelelerinden gelen adaylar var ve İşçi Emekçi İnisiyatifleri esas olarak bu adaylarla kol kola girmelidir. Bu adayları öne çıkaran bir seçim çalışması yürütmelidir. Zira seçim-

lerden sonra grevlerde, direnişlerde sınıf mücadelesinde bu kişilerle beraber yürüyeceğiz. Yeri geldiğinde HDP içinde oluşabilecek tartışmalarda işçi sınıfının menfaatlerini savunması için bu adalara yükleneyeceğiz.

Yani İşçi Emekçi İnisiyatifleri AKP, CHP ve MHP gibi burjuva partilerine tamamen karşı, HDP'den ise bağımsız bir faaliyet yürütecektir. Daha önce hangi partiye oy vermiş olursa olsun. Siyasi düşünce ve eğilimleri nereye yakın olursa olsun tüm işçi ve emekçiler bu inisiyatiflerde yer alabilmelidir. Çünkü bağımsız İşçi Emekçi İnisiyatifleri seçim sürecinde saf, berrak ve net bir biçimde işçi sınıfı taleplerinin yükseltildiği mücadele merkezleri olacaktır.

## Yalnız kalma! 55 milyonda 1 olma! Örgütlen, birleş, güçlü ol!

İşçi Emekçi İnisiyatifleri ile işçiler, 5 senede bir 55 milyonda 1 olmaktan kurtulmanın yolunu açacaktır. 55 milyon oydan 1'i olmak hiçleşmektir. Halbuki işçiler birleşirse güçlüdür. Metal grevinin gösterdiği gibi 15 bin işçi greve çıktığında Türkiye'yi sarsabilir, sermaye örgütlerini dağıtabilir, hükümeti grevi yasaklatacak kadar korkutabilir. Halbuki aynı 15 bin kişi sadece sandığa gitse ve hep birlikte aynı partiye oy verse yüzde 0,027 olacaktır.

Biz bu güce ve bu gücün kaynağı olan işçi sınıfına güveniyoruz. Bu yüzden işçi sınıfının ve emekçilerin haklı talepleri etrafında birleşmek ve örgütlenmek, seçimleri de aşan bir güç olabilmenin ilk adımımızdır.



# Birleşik Haziran Hareketi HDP'ye desteğe!

Devrimci İşçi Partisi (DİP) Ocak sonunda bir bildiri yayınlayarak HDP, Birleşik Haziran Hareketi (BHH) ve bütün öteki sosyalist partilerin 7 Haziran seçimlerine birlikte girmesinin çok önemli bir kazanım olacağına, Gezi ile başlayan halk isyanı ile 2014 Ekim serhildanını birleştireceğine, ABD'nin CHP eliyle hazırlamakta olduğu Amerikan muhalefetine karşı bir seçenek yaratacağına işaret etmişti. BHH Şubat sonu-Mart başında seçim konusunda kararını vermek için toplanırken bu sefer Gerçek gazetesinin sitesinde çok paylaşılan bir yazı yayınlandı: BHH ısrarla HDP ve öteki sosyalistlerle ittifaka çağırıldı. Ne var ki, BHH yaptığı toplantı sonrasında seçime ilişkin tavrını açıkladığında bu tür bir geniş blokun kurulması fırsatının kaçırıldığı ortaya çıkıyordu. BHH'nin açıklamasında CHP ile HDP arasında eşit bir mesafe belirlenmişti. Bu açıklamadan bir süre sonra BHH bileşenlerinden Komünist Parti (KP) seçime kendi listesiyle gireceğini açıkladı, Emekçi Hareket Partisi ise HDP'yi destekleyeceğini.

Bu tabloya ne denir? Bir şey demeden önce Gerçek gazetesinde Şubat sonunda yayınlanan yazımızın son paragrafını aktaralım: "Birleşik Haziran Hareketi, Türkiye siyasetinde yeni bir odak olmak amacıyla kuruldu. İddiası büyük. Şimdi önümüzdeki döneme damga vuracak bir siyasi dönüm noktası yaklaşıyor. Şayet BHH bu hafta sonundan en yüksek ihtimalle bileşenlerini serbest bırakarak çıkarsa, kendi geleceğini karartmış olur. Büyük siyasi dönüm noktalarında siyasete karışmayan bir birlikteliğin iş-

levi olduğunu söylemek mümkün mü?" BHH sadece CHP ile HDP karşısında orta yerde kalmamıştır. Daha ötesi BHH içinde en az üç farklı seçim tavrı çıkmıştır: eşit mesafe, HDP desteği, seçime kendi başına girme! 7 Haziran seçimleri yaklaştıkça tavırlar çoğalacaktır. BHH, Türkiye siyasetinde bir yer tutmak için kurulmuştu. Ama böyle bir yer bulamayacağını bizzat kendisi kanıtlıyor!

## Tuhaf gerekçeler

BHH'nin seçim açıklamasında Kürt hareketinden uzak durabilmek için ileri sürülen gerekçeler gerçekten dikkat çekici tuhafıktır. Bir gerekçe, seçimlerin önemli ve demokratik olmadığıdır! BHH açıklaması şöyle diyor:

"Başta seçim barajı olmak üzere, seçim sandığı üzerine düşen gölgeler halk iradesinin sandıkta ifade bulmasını imkânsız hale getirmiştir. İktidarın işleyiş ve karar alma iradesinin parlamento dışında şekillendiği her geçen gün biraz daha açık hale gelmektedir. Bu nedenle seçime yönelik mücadelenin AKP iktidarını durdurmanın tek yolu olmadığını bir kez daha vurgulama ihtiyacı duyuyoruz."

İnanılması zor! BHH kendine Marksist diyen bir dizi parti içeriyor. Ama bildirisinde şu yazıyor: Baraj var, seçimde hile yapıldığı ortada, dolayısıyla "halk iradesinin sandıkta ifade bulması imkânsız"! Yani baraj olmasa, trafoya kedi girmese halk iradesi sandıkta ifade bulabilecek! BHH halka dönüp "seçime yönelik mücadelenin AKP iktidarını durdurmanın tek yolu olmadığını bir kez

daha vurgulama ihtiyacı duyuyor". Solculuk yapıyorum derken insan sağlığını bu kadar açık şekilde ortaya koymaz. Hile hurda (yani baraj) olmasa "Marksist" partilerimiz halk iradesinin sandıkta ifade edilebileceğini düşündüklerini itiraf etmiş oluyorlar. İnsan yanlış işe kılıf uydurmaya kalkışınca daha da büyük yanlışlar yapar ve batır! Sosyalistler burjuva demokrasisinin halkın iradesini saptırdığını bilir, ama devrim koşulları vb. dışında seçim sandığına sırtını çevirmez!

İkinci bir gerekçe var, bu da BHH'nin misyonunu öne sürüyor: "Türkiye'yi yeniden inşa edecek kurucu bir iradeye ihtiyaç vardır. Bu görev önümüzdeki seçimin ötesindedir. Seçim bu sürecin bir parçasıdır. Bizler, Birleşik Haziran Hareketi olarak, bu görevi önümüze koyduk." BHH "kurucu irade" adaydır (Yani bu görev HDP'ye bırakılamaz.). BHH'nin bu görevi de seçimle sınırlı değildir. Dolayısıyla seçime ilişkin bir karar gerekmiyor. Bu mantık kendi içinde belki tutarlı olabilirdi. Ama tabii BHH içinde birileri seçimleri bütünüyle görmezlikten gelmenin gülünç olacağını bildikleri için araya bir cümle sokuşturmak için bastırıyor: "Seçim bu sürecin bir parçasıdır." Ee, seçim bu sürecin parçası ise, "kurucu irade" BHH neden seçim konusunda da iradesini ortaya koymuyor? Cevap sessizliktir!

## Gerçek nedenler

BHH'nin HDP ile bu seçimlerde bütün öteki sosyalistlerin de katılacağı bir blok kurmaktan kaçınmasının esas nedenleri bu acıklı gerekçeler değildir. Şeylerin adını

koyalım. BHH'nin bu yolu tutmamasının iki temel nedeni vardır. Birincisi, CHP ile işbirliğinin yara alması konusundaki özendir. BHH içinde CHP milletvekilleri ve başka CHP'liler vardır. BirGün gazetesi CHP'nin bir organı gibi çalışmaktadır. BHH'nin bazı unsurları CHP'den kopamaz.

İkinci neden, birincisinden çok farklıdır: BHH içinde Kürt hareketine neredeyse düşmanca yaklaşan akımlar vardır. Hiçbir koşul altında onunla işbirliği yapmak istemeyen akımlar. Bunlar her fırsatta Kürt hareketinin soldan koşturduğu ilan edip durmaktadır. Çünkü siyasi programlarının merkezinde "cumhuriyetin kazanımları" vardır. Bu programa destek vereceğini umdukları toplum kesimleri Kürt özgürlüğünden hazzetmez.

## Çağrı

Biz BHH'ye destek veren ve Kürt hareketine önyargı ile yaklaşmayan herkesi, parti liderinden tabandaki sempaticana kadar bu seçimlerde AKP'ye ve Tayyip Erdoğan'a esas büyük darbeyi vuracak olan HDP'ye destek vermeye çağırıyoruz. BHH de, içindeki partiler de Türkiye siyasetinde anlamlı bir yer tutacaksa, bugün güçlerini Erdoğan'a karşı Amerikan muhalefetine merkezinde olan CHP'ye destek vermeye değil, burjuvazinin bütün güçlerinden bağımsız bir çözümün kapısının açılmasına yarayabilecek HDP'ye omuz vermeye yönelmelidirler. O kapı bir açılınsın, o zaman "Haziran" diye andıkları halk isyanının safalarında birlikte mücadele ederiz.



Dilek Pir

## 1 Mayıs'ta emekçi kadınlar en öne!

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik mücadelesine ve dayanışma günü. Kapitalizm karşısında güçlü bir şekilde meydanları doldurduğu, taleplerini hep birlikte haykırdığı bir gün. Ve o gün emekçi kadınlar, en az erkek sınıf kardeşleri kadar güçlü bir şekilde 1 Mayıs meydanlarında yerini almalı, mücadelenin en önünde saf tutmalı.

Çünkü kapitalist sistem, kadınları daha çok çalıştırıp daha az ücret ödeyerek emeğini değersiz kılıyor. Ekonomik kriz dönemlerinde ilk olarak kadın işçileri kapının önüne koyuyor. Annelik ve ev kadınlığını kadınların asli işi olarak gösterip bu işleri akşamatacak istihdam biçimlerini dayatarak kadınları esnek, güvencesiz ve dolayısıyla sendikasızsız işlere mahkum ediyor.

Kapitalizmin kadınlara sunduğu, düşük ücretli, güvencesiz, sendikasızsız, sigortasız, kuralsız çalışma koşullarından başka bir şey değil! Çünkü kapitalist sistem erkek egemen! Ve bu yüzden de kadınlar bu düzende sadece ağır koşullarda çalışmıyor, aynı zamanda ağır koşullarda yaşıyor da. Kadınların çilesi mesai bitince bitmiyor. Bu kez de evde ikinci mesai başlıyor. Temizlik, yemek, bulaşık, çocuk bakımı derken emekçi kadınlar için ertesi gün işe gitmeden önce dinlenmek diye bir şey yok. Sokakta, evde, işyerinde kadınların karşı karşıya kaldığı ayrımcılık, taciz, tecavüz, şiddet de cabası. İşte bu yüzden kadınların, ama en çok da emekçi kadınların ihtiyacı var erkek egemen kapitalizme karşı mücadeleye. Sadece 8 Mart'ta değil, 1 Mayıs'ta da. Çünkü 1 Mayıs tüm dünyada işçi sınıfının bu mücadeleyi meydanlara taşıdığı, taleplerini hep birlikte haykırdığı bir gün.

İşçi, emekçi sınıftan kadınlar olarak elbette en başta işçi sınıfının geleceği için 1 Mayıs'ta yerimizi alma-

lıyız. Bu, işçi sınıfının yarısı olarak emekçi kadınların da önünde duran bir görev. Aynı zamanda da başka işçilere karşı borcumuz. 1 Mayıs'ı tarihe yazdıran, 1886'da ABD'de sekiz saatlik işgünü talebiyle greve gittiği için idam edilerek öldürülen işçiler başta olmak üzere bu mücadelede hayatını yitiren tüm emekçilere olan borcumuz. Hacer İpek Saman, Hatice Altun, Jale Yeşilnil, Kadriye Duman, Leyla Altıparmak, Meral Cebren Özkol, Nazan Ünal, Diran Nigiz, Sibel Açıkalm'ın ve onlarla birlikte 1 Mayıs 1977'de Taksim'de yaşamını yitiren erkek sınıf kardeşlerimize olan borcumuz. 2005'te Bursa'da Nilüfer'de bir elyaf fabrikasında yanan kadınlara olan borcumuz. 2006'da Ceylanpınar'da 3 lira yevmiye için çalışan, servis yerine kamyon kasasında taşınırken kamyonun devrilmesi sonucu yaşamını yitiren emekçi kadınlara olan borcumuz. 2009'da İstanbul'da yine servis yerine kapalı kasa minibüs ile taşınırken sek sularında boğulan kadınlara olan borcumuz. Geçtiğimiz yıl Isparta Yalvaç'ta elma toplamaya giderken kendilerini taşıyan minibüsün devrilmesi sonucu yaşamını yitiren kadın işçilere olan borcumuz. Antalya'da Organize Sanayi Bölgesi'ndeki bir fabrikada kazan patlaması sonucu yaşamını yitiren kadın işçilere olan borcumuz.

Hepsinin katili olan kapitalizmden hesap sormak, 1 Mayıs meydanlarında onları sesi olalım, adımlarımızı onlar için atalım. İşçi sınıfının gücünü meydanlara taşımak, taleplerimizi haykırmak, emekçi kadınların bir kez mücadeleye atıldılar mı ne büyük kararlılıkla devam ettiklerini dosta düşmana göstermek için 1 Mayıs'ta emekçi kadınlar en öne!

# Şiddet karşısında öz savunma

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, Özgecan'ın vahşice katledilmesinin ardından son yıllarda artan kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kurmanın gerekliliğine işaret ettiler. Bu yönelişi hem gazetemizin sayfalarına, Gerçek sitesine taşıdılar hem de 8 Mart meydanlarında savundular. Kadınların şiddete karşı öz savunması, sadece Devrimci İşçi Partisi'nin değil, farklı birçok yapıdan kadının da son dönemde gündemi oldu. Çünkü kadınları şiddete, cinayetlere karşı koruması gereken devlet kadınları değil, katilleri, şiddet uygulayan erkekleri koruyor. Ve biz her bir kadın cinayetinin, tecavüzünün ardından bu son olsun derken, kadınlar ölmeye, erkek şiddetine maruz kalmaya devam ediyor. Bu durumda öz savunma da kadınlar için bir ölüm kalım meselesi kadar somut ve vazgeçilmez bir yöntem olarak ortaya çıkıyor.

Özgecan'ın vahşice katledilmesinden çok kısa bir süre sonra Antalya'da yaşanan bir kadın cinayeti bunun artık neredeyse bir zorunluluk olduğunu hepimize göstermedi mi? 4 Mart günü, 20 yaşındaki Dilşat Aktaş'ın sabaha karşı sevgilisiyle tartıştığı duyan komşuları polis çağırdı. Polis kapıda beklerken, sevgilisi Dilşat'ı başından ve kalbinden vurarak öldürdü. O mahallede bir öz savunma örgütlenmesi olsa, polisi çağırırsalar bile polis gelene kadar pasif bir şekilde beklemek yerine tehdit altındaki kadını kurtarmak için her yolu deneyerek belki de Dilşat'ın yaşamını korumak mümkün olurdu. O anda ortaya çıkan şiddet ve saldırılara müdahale etmenin yanı sıra, öz savunma örgütlenmeleri zaten tehdit altında olan ve devletin korumadığı, koruyamadığı kadınları savunmak için önleyici tedbirler

alacak, şiddet tehdidini uzaklaştıracak, ona karşı caydırıcı bir güç oluşturacaktır.

Mümkün olan her yerde kurulacak öz savunma örgütlenmeleri bir yandan şiddet anında tek başına kendisini savunmaya çalışan kadını yalnız bırakmayarak şiddet uygulayan erkeğin uzaklaştırılmasını, diğer yandan da öz savunma fikrinin toplum nezdinde daha fazla meşruluk kazanması ile birlikte yaygınlaşmasını sağlayacaktır. Öz savunma örgütlenmeleri yaygınlaştıkça sokakta bir kadın şiddete maruz kaldığında durup izleyen değil, müdahale edenlerin sayısı artacaktır. Üstelik yargının üzerinde de öz savunmanın meşruluğu temelinde bir basınç oluşturacaktır. Çünkü bugün kadınları öldüren, tecavüz eden erkekler, pişmanım dedi diye, takım elbise giydi diye, kadınların rızası olduğu gibi iddialarla mahkemede ceza indirimleri alırken, yasalar hep kadınların aleyhine işliyor. Kadınların meşru müdafaası bile yasalarla garanti altına alınmış değil. İşte öz savunma örgütlenmelerinin yaygınlaşması bu garantiyi önce fiili olarak sağlayıp sonra yasalarda da kazanılmasının önünü açabilir. Bugünkü yasalara göre ise kendisini korumaya çalışan kadından mahkemede şiddete uğradığını ispatlaması isteniyor, aksi durumda hakaret ya da öldürmeye teşebbüs gibi maddelerden yargılanıp ceza alabiliyor kadınlar.

Öz savunma örgütlenmelerinin yaygınlaşması için bireysel çabalar yetmez. Bu örgütlenmelerin her yere ulaşabilmesi için sendikalardan meslek örgütlerine, kadın örgütlerinden siyasi parti ve kurumlara ve bu perspektifi benimseyecek başka odaklara en geniş güç birliğinin öz savunma örgütlenmelerinin kurulması için birlikte hareket etmesi gerekir.



## Devrimci Marksizm 21/22. çift sayısı kitapçılarda!

### Ana dosya konuları: Kürt sorunu, Lenin...

#### İÇİNDEKİLER

##### Kürt sorunu dosyası

Devrimci Marksizm Yayın Kurulu  
Necati Yıldırım  
Necati Yıldırım  
Necati Yıldırım

Kürt savaşının 30 yılı  
Demokratik uygarlık ve halk cumhuriyeti  
Türkler ve Kürtler üzerine yanlış düşünceler  
Demokratik toplum manifestosu

Araz Bağban  
Özdeniz Pektaş  
Sungur Savran

Bir şah, bir devrim, bir imam - 1979 İran devrimi  
Emeğin tutsak hali  
Devlet mülkiyeti: Toplumsal mülkiyete giden yol

##### Lenin dosyası

Lev Trotskiy  
Sait Almış/M. İnanç Turan  
Michel Löwy  
Sungur Savran

50. yaş gününde Lenin  
Devrime adanmış bir beyin: Lenin  
Hegel'in Büyük Mantığı'ndan Petrograd Finlandiya İstasyonu'na  
Lenin'in Marksizm içindeki yeri

dmdergi@gmail.com

facebook.com/devrimcimarksizm





**Sungur Savran**

# Marksiizm ne işe yarar?

Bülent Arınç'ın Tayyip Erdoğan'a "balans ayarı" vermesi "uyuyan Türkiye"yi uyandırdı. Sosyalist solu da.

"Uyuyan Türkiye", olayın önemini tam içselleştirebildi mi, henüz bilmiyoruz. Beyaz Türk beyefendiler ve hanımefendiler tam "diktatör"den, "tek adam yönetimi"nden, hatta faşizmden dem vururken, başbakan yardımcısı çıktı, resmen Tayyip Erdoğan'a fırça çekti. "Bir sus, adam!" manasına gelen sözler söyledi. "Cumhurbaşkanımız eleştirilerini bize söylesin, televizyon önünde konuşmasın" başka ne anlama gelir? Olayın en önemli yanı da herkeşe "haddini bildiren", geçmişte Arınç'ı her defasında açığa düşüren Tayyip Erdoğan'dan bu sefer çıt çıkmaması. Arınç konuştu, bütün Türkiye bunu konuşuyor, Erdoğan'dan "haddini bil" diye bir çıkış geliyor. Ama Arınç'a değil, Newroz konuşması dolayısıyla Selahattin Demirtaş'a!

İş orada da durmadı. Arınç kendine "özgül ağırlık" atfeden biri. AKP içinde Erdoğan'a muhalefet doğacaksa, Abdullah Gül ile birlikte bunun başını çekme potansiyeline sahip. Ya Hüseyin Çelik? Tayyip Erdoğan'ın sadık müridi olarak politik kariyer yapmış biri. Erdoğan istediğinde eğitim bakanı olur, fikrini değiştirdiğinde parti sözcüsü, istemediği zaman ise hiçbir şey. İşte o Çelik de konuştu. Hem de ne konuşma! "Gömleğin ilk düğmesini yanlış iliklerseniz, hepsi yanlış gider"! Yani, Arınç-Gökçek kavgasına ne kızıyorsunuz, siz hatayı başlatana bakın. "İtfaiyeci, kendi önemini ortaya koymak için yangın çıkartmaz"! Alay ediyor! Tayyip Erdoğan karikatüristlere hakaret davası açıyor. Alay etmek, ti'ye almak karikatüristin işidir. Haydi, Hüseyin Çelik'e açsanıza bir dava!

Bülent Arınç doymadı. Baktı Erdoğan cevap vermiyor ya da veremiyor, bu sefer de "daha kral çıplak demedik" diye demeç verdi. Sonra da tehdidi savurdu: "Belki öyle günler gelecek ki 'kral çıplak' denecek."

"Uyuyan Türkiye" artık uyanmış olmalı! Beyaz Türk hanımefendiler ve beyefendiler halkın gücünü anlayamadıkları için Gezi ile başlayan halk isyanından bu yana Tayyip Erdoğan'ın nasıl güç yitirdiğini kavrayamadılar. Görünüşe aldandılar. Onun suni teneffüs yöntemleriyle, yani Ergenekoncuların desteğiyle ve Mustafa Koç'un "düzenli geçiş" stratejisiyle 30 Mart seçimlerine, sonra da cumhurbaşkanı seçimine soluk soluğa ulaştığını göremediler. O seçimlerde büyük zaferler görüp kara-

lar bağladılar.

Nişantaşı geç yatar, geç uyanır! Peki, sosyalistlere ne oldu? Onlar da "tek adam" teşhisini neden benimzediler? Neden Tayyip Erdoğan aldı gidiyor ruh durumuna girdiler? Marksizm diye bir şey vardı, bir zamanlar! Görünüşe aldanmamanın bilimiydi, diyalektik yöntemle görünüşün ardına dolanarak gerçek dinamikleri kavradı.

Marksist yöntemi uygulayanlar, Gezi'den itibaren ortaya akutunu gördüler. Tayyip Erdoğan'ın eskiden istikrarı temsil ederken şimdi tam tersine istikrarsızlık kaynağı haline geldiği için emperyalizmin ve burjuvazinin desteğini ve bütün müttefiklerini yitirmekte olduğuna işaret ettiler. Ardından ABD Büyükelçisi'nin bir Amerikan muhalefeti (CHP-MHP-Gül-Gülen-Sarıgül) imal etmeye giriştiğini delilleriyle ortaya koydular. Ergenekon ve Mustafa Koç desteğini en erken Marksistler vurguladılar ama aynı zamanda zorunlu olarak geçici olduğunu hatırlattılar. Çünkü diyalektik yöntem çelişkileri kavramayı olanaklı kılıyordu. İttifakın kurulduğu anda çelişkiler içerdiğini görmeyi mümkün kılıyordu. Bütün bunlardan dolayı, Cumhurbaşkanı seçiminin Erdoğan'ın yükseliş sürecinin son durağı olduğunu belirttiler.

Nitekim, cumhurbaşkanı seçiminin bir-iki hafta sonra Abdullah Gül ve eşi Çankaya'dan ayrılırken patladılar. Gerçek sitesi "Dakika bir, gol bir!" diye yazdı. Sonra Erdoğan ile Davutoğlu arasında ardi ardına çelişkiler doğdu. Gerçek sitesi "AKP kaç parça?" dizisine başladı. Görmeyi bilen gözler için, kendi adını koymayan çelişki de çelişkidir. "Uyuyan Türkiye" göremedi. Bülent Arınç'ın çıkışı aşıktan bir çıkıştı. Nihayet gördüler! Ya sol? Marksizmi buruşturup bir kenara koymuş olan solun Nişantaşı'ndan ne farkı kalır?

Şimdi bunlar hatırlatılınca, "durumu erken kavramanın ne önemi var?" diye soruyorlar. Böylece, bir kez daha Marksizmi bir kenara atmış olmanın ne kadar vahim bir şey olduğunu bile fark edemediklerini ortaya koyuyorlar sadece! Marksizm "şık" analizler yapmak için bir felsefi dil değildir! Solun büyük bölümü Marksizmi bu hale getirdi son on yıllarda! Marksizm, birincisi, tarihin genel gidişatının eğilimlerini saptamak içindir; ikincisi, Lenin'in ünlü ifadesiyle söyleyelim, "somut durumun somut analizi" içindir. Ne için yapılır bu somut analiz? Nesnel durumu kavramak ve ona uygun taktikleri geliştirmek için.

Sol Eylül'de halk isyanı henüz sönmüşken bile gözünü saplantılı biçimde 30 Mart seçimlerine dikince, Devrimci İşçi Partisi (DİP) bunun yanlışlığı konusunda uyarılar yaptı. Erdoğan'ın 30 Mart'tan evvel düşürülmesinin dahi bazı koşullarda olanaklı hale gelebileceğini söyledi. 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturmaları bu koşulları sağladı DİP sola çağrılar çıkardı, derhal harekete geçmek için. "Demir tavında dövülür" dedi. Sol bunu anlamadığı için gözlerini 30 Mart yerel seçimlerine dikti. DİP 30 Mart seçimlerinin Erdoğan tarafından kazanılacağını, çünkü kitlelerin hâlâ ondan kopmadığını ısrarla söyledi. Erdoğan'ın zaafi henüz kitleler nezdinde değildi, müttefikleri nezdindeydi. Bu yüzden sandıkta yenilemezdi. Oysa "isyanımız sandığınızdan büyük"tü! Sol ise inat etti. Sonra da "uyuyan Türkiye" ile birlikte seçimden, büyük bir düş kırıklığı ve "diktatör" yakınmasıyla çıktı!

30 Mart'ta bırakın Erdoğan'ın müttefiklerini yitirmesini, AKP'nin oylarında bile düşüş olmuştu, yani kitleler nezdinde bile kayıplar vardı. Sol bunu da göremedi. Cumhurbaşkanı seçimi de Ekmeleddin'den ekme beklemek absürtlüğü sayesinde birinci turda Erdoğan'ın oldu. 2,5 milyon insan oylarını ayaklarıyla kullandı, sandığa gitmedi. Erdoğan'ın düşmekte olan oyları, katılım çok düşük olduğu için yüzde 53 oldu. Sol yine Erdoğan'ın gücü zannetti bunu.

Oysa şimdi Erdoğan Kaç-Ak Saray'a çıkmışken, Davutoğlu gibi kitleler nezdinde etkisi ondan çok daha düşük olan biri oy istiyorken, AKP kendini Arınç-Gökçek kavgası gibi iç çatışmalarla yemeye başlamışken, ekonomik kriz yaklaşırken, işten çıkartmalar başlamışken, seçim AKP'ye büyük bir darbe vurmanın olanağını yaratmıştır. Tam bu sırada, hiçbir işe yaramayacağı belli olan 30 Mart'ta ve sınırlı bir yararı olacağı belli olan cumhurbaşkanı seçiminde kurtuluş aramış olan solun bir kanadı, Birleşik Haziran Hareketi, 7 Haziran seçimlerinin çok da önemli olmadığını ortak pozisyon olarak benimseyebilmişse, bu somut durumun somut analizini yapamadığı içindir.

Dün Erdoğan'ın düşürülebileceği anda doğru adımların atılmamasına yol açmıştır Erdoğan'ın ve AKP'nin zaafalarını görememek. Bugün de artık ortaya çıkmış olan zaafaların sonucunun ne olabileceğini anlayamamak ve yine yanlış yapmak anlamına ge-

lir somut durumun kavranamaması. Ta Gezi'de başlayarak hazırlanmakta olan Amerikan muhalefeti, AKP'nin oyları seçimde düşük çıkarsa, alternatif hükümet formülü için hazırlanıyor. Gül davet üzerine görkemli biçimde AKP'nin başına geçecek, bazı koyu Erdoğanlılar direnirse başka parti kuracak. Erdoğan gibi "Siirt formülü" ile milletvekili seçilecek, CHP ile (ve kim bilir meclis aritmetiğine göre MHP ile) bir koalisyon hükümeti kuracak. Kambersiz düşün olur mu? Fethullah Gülen elbette yine gizli koalisyon ortağı! Sarıgül'e de Çevre ve Şehircilik Bakanlığı yakışır, usta olduğu becerilerini uygulasin diye! Gül suyuna batırılmış bir alternatif! Tayyip Erdoğan da Kaç-Ak Saray'da kendi başına kalacak. Formül budur.

Bu formülün karşısına nasıl çıkılır? Halkın çıkarlarını Gül'lere, Arınç'lara, Gülen'lere, Sarıgül'lere ve tabii Kılıçdaroğlu'lara teslim etmeyecek bir cephe ile. Mecliste güçlü bir odakla. O odağın seçim başarısına ve mecliste sesine de yaslanarak sokakta, fabrikada, işyerinde, okulda daha büyük mücadeleler vererek. İki halk isyanını üçlemek için çaba göstererek. Yani 7 Haziran'da somut olarak HDP'yi batıda işçi sınıfının talepleri, doğuda Kürt halkının istekleri doğrultusunda destekleyerek. Ama tam seçim çok büyük bir önem kazanmışken solumuzun bir kanadı "seçim önemli değil" diyor. Marksizm ne işe yararmış?

Formülün çok önemli bir ayağını unutmayalım. Kılıçdaroğlu Kemal Derviş'le görüştü. Derviş'ten destek istedi. Derviş mealen "milletvekili olmakla vaktimi harcayamam, benim emperyalizme yapacak başka hizmetlerim var" dedi. Ama aynen 2001'deki gibi yeniden paraşütle başbakan yardımcısı olmayı kabul etti. Amerikan muhalefetinin ekonomisini Fusun Sayek Böke gibi yerini dolduramayan birine terk etmeyecek. Ekonomik krizde Türkiye'yi (siz bunu sermayeyi diye okuyun) yine kurtaracak.

Derviş, Kılıçdaroğlu ile görüşmesinin pratik sonucunu şöyle özetledi: "Sosyal demokrat boyutu güçlü olan CHP'nin de söz sahibi olduğu bir iktidar kurulursa o zaman tekrar görüşürüz dedik birbirimize ..." "Söz sahibi olduğu"? Bu tuhaf ifade tam anlaşılamadı.

Bunun tam da yukarıda sözünü ettiğimiz Amerikan muhalefetinin iktidara geçmesi formülü olduğunu göremiyor musunuz? Yine soralım: Marksizm ne işe yararmış?



# Gençlik mücadelesi



## Sınıfımızın yanında partimizin saflarında

### 1 Mayıs'ta alanlardayız!

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs, işçi sınıfının kendisinin ve tüm ezilenlerin kurtuluşu için patronlar sınıfı burjuvaziye karşı uluslararası mücadele verişinin tüm dünyadaki simgesidir. Ve Türkiye işçi sınıfı da tüm dünyadaki sınıf kardeşleri gibi 1 Mayıs'ta alanlarda, meydanlarda, sokaklarda olacaktır!

#### Peki, biz öğrenciler için 1 Mayıs ne ifade ediyor?

Toplumun ezici çoğunluğu gibi bizim de çoğumuz işçi-emekçi ailelere mensup. Öğrenim hayatımız boyunca türlü zorluklarla karşı karşıya kalıyoruz. Her ay beslenme, barınma, ulaşım, okul harçları, dershaneler derken kendimizin ve ailemizin üzerine yüzlerce liralık yük binmiş oluyor. Öyle ki, birçoğumuz öğrenim hayatına devam edebilmek için güvencesiz, sosyal haksız, sağlıksız koşullarda çalışmak zorunda kalıyoruz. Sermaye için ucuz iş gücü görevi görüyoruz. Bazılarımız o işlerde çalışırken iş cinayetlerine kurban gidiyor. Türlü zorlukları aşarak okulumuzdan mezun olsak bile karşımızda kapı gibi dikilen işsizlik ile karşılaşyoruz. Öyle ki, Türkiye'de

genç işsizlik oranı tam tamına yüzde 20! Birçoğumuz hayatımıza devam edebilmek için, başka bir alternatifimiz olmadığı için taşeron belasına sarılmak durumunda kalıyor. En kötü şartlarda, en düşük ücretler karşılığında çalışıyoruz. Okullarda, televizyonlarda, reklam panolarında gördüğümüz sıcak bir koltukta, rahat bir iş, konforlu bir yaşamın sadece bizi uyutmak ve oyalamak için olduğunu ve bir gerçekliği olmadığını görüyoruz. Çoğumuz kapitalizmin çarkları arasında suyumuz çıkarılana kadar eziliyoruz. Tüm bunlardan ise çıkan sonuç şu oluyor: Bizler geleceğin diplomalı işsizleri ve işçileriyiz!

Bizler geleceğin işsizleri ve genç işçileri olarak işçi sınıfının bir parçası konumdayız. Tüm yaşamsal çıkarlarımız işçi sınıfının birlikteliğine ve kapitalizm karşısındaki mücadelesine bağlı. Bir parçası olduğumuz işçi sınıfının uluslararası mücadelesine omuz vermek de en temel sorumluluğumuzdur. Ve 1 Mayıs da o sorumluluğun simgeleştiği gündür.

#### O zaman, hadi 1 Mayıs'ta alanlara!

O zaman, en temel sorumluluğumuz olan işçi sınıfının uluslararası mücadelesine



omuz vermek için 1 Mayıs'ta işçi sınıfının uluslararası simgesi olan orak çekicimizle Devrimci İşçi Partisi'nin saflarında alanlarda olalım! Burjuvaziye örgütlülüğümü-

zü, mücadele azmimizi ve kararlılığımızı gösterelim! Yaşasın uluslararası birliğimiz, dayanışmamız ve mücadelemiz! Yaşasın 1 Mayıs!

### Bu gün antifaşist mücadeleyi büyütme zamanı!



Devrimci İşçi Partisi, uzunca bir süredir AKP'nin gündend güne zayıflamakta olduğunu söylüyor. Bu tespit her geçen gün yaşanan olaylarla birlikte biraz daha doğrulanıyor. Bu tespiti yaparken ileri sürdüğümüz AKP'nin zayıflaması karşısında faşizmin alternatif bir güç olarak öne çıkabileceğini öngörümüz de karşılığını bugün üniversitelerde yaşananlarda buluyor. Mart ayı içerisinde birçok üniversitede faşist çeteler, sosyalistlere ve Kürt yurtseverlerine karşı saldırı girişiminde bulundu. Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü, Hacettepe, Ege ve Akdeniz Üniversitesi de sayılabilecek üniversitelerden sadece bazıları.

Kampüs içerisinde gerçekleşen bu saldırıların üniversite yönetimleri ve polis işbirliği ile yapıldığı ise açık ortada. Saldırıyı geri püskürtmeye çalışan öğrenciler, bu kez de polisin plastik mermilerle, gazla ve TOMA ile polis saldırısına maruz kalıyor. Üniversitelerde doğrudan polis işbirliği ile gerçekleşen saldırılar sonrasında saldırıyı gerçekleştirenler korunup sırtları sıvazlanırken, bu olaylardan sosyalistlere ve yurtseverlere düşen pay ise yine soruşturmalar ve gözaltılar oluyor. Akdeniz Üniversitesi'nde yaşanan saldırılar sonrasında sosyalistlere ve yurtseverlere sayı-

sız soruşturma açılmış durumda. Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'ne satır ve bıçaklarla saldırı düzenleyen faşistler korunurken gözaltı baskısıyla karşı karşıya kalan yine sosyalistler ve yurtseverler oldu. Buna benzer örnekleri çoğaltmak mümkün.

Faşist saldırılar kampüs sınırlarını da aşmış durumda. Kürt öğrencilerin evleri basılıp öğrenciler darp ediliyor, sarı kırmızı yeşil renkli bileklik taktıkları için isimleri ve fotoğrafları sosyal medyada paylaşılarak hedef gösteriliyor vb..

Bu saldırılar, kuşkusuz ki üniversitelerde yükseltilen mücadeleye karşıdır. Öğrencilerin eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talepleri için yükselttiği mücadeleye karşıdır. Kürt, Türk, Ermeni, Çerkez tüm öğrencilerin birlikte yükselttiği "halkların kardeşliği" sloganına karşıdır.

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak üniversitelerde faşist saldırıların karşısında duracağız. Ve Türkiye'deki üniversite öğrencilerine sesleniyoruz; üniversitelerdeki faşist saldırıların karşısında bu gün anti-faşist mücadeleyi büyütme zamanıdır. Gelin, faşizmi üniversitelerden hep beraber sökmeye atalım!

### YGS'de en doğru şık: Sınıf mücadelesi



YGS sonuçları açıklandı, pek çoğumuza beklediğimiz çok altında puanlar geldi. Geçen yıllardaki gibi barajı geçemeyen çok fazla insan oldu. Aynı zamanda ÖSYM'nin de açıkladığı gibi bu sınav, yaptıkları en zor sınavlardandı. Hatta sınavı giren öğretmenler 2015 YGS'yi öğrencilerin çözebileceğinden zor buldular. Üniversite hayallerimiz, planlarımız üniversite sınavının bu ilk aşamasına bağlı olduğu için moralimiz bozuldu, üzüldük. Ama sadece üzülmeyle kalmadık; öfkelenedik. Emeğimizin emanetimizdir diyenler senelerce dershanelerde, etüt merkezlerinde harcadığımız emeği yok saydılar. Önümüze daha önce girdiğimiz deneme sınavlarından çok farklı bir sınav koydular. Dershaneye, etüt merkezlerine gidemeyen arkadaşlarımız için durum çok daha kötü. Tepkimizden korktukları için de bize Çanakkale zaferiyle ilgilenmemizi söylediler. Bizi kolayca yatıştırabilecekleri çocuklar sanıyorlar, ama biz öf-

kelenmekte haklı olduğumuzu biliyoruz!

Dershaneye gidebilmek için inşaatlarda çalışanlarımız, o inşaatlarda ölenlerimiz oldu. Stresten ilaç kullananlar, psikolojik yardım alanlar oldu. Sonuçlar açıklanınca binlerce öğrenci ağladı, sinir krizi geçirenler oldu. Hepsini ne için? Zaten hepimizin hakkı olan eğitimi hangimizin alacağına karar veren bir sınav için!

Parasız, sınavsız eğitim alabilmek bizim hakkımız ve o hakkımızı alacağız. Dershaneye gidemeyen emekçi çocukların almadıkları eğitim hakkını almak için işçinin, emekçinin mücadelesine omuz vereceğiz! Devletin, sınavların, eğitim sisteminin bize sunduğu beşi de geleceksizliğe çıkan şıkları reddediyoruz. Bizim seçeneğimiz sınıf mücadelesi! Yılgın değiliz, hüznümüze gömülüp oturuyoruz da. Bu sınav sistemi bize bir gelecek sunmuyorsa biz de geleceğimizi kendi ellerimizle kurmasını biliriz!

### Sınıf Bülteni'nin 3. sayısı çıkıyor!

Bültenimizle birlikte, liselerdeki sınıflarımızdan toplumdaki sınıfımıza omuz vermeye, liselerde örgütlenmeye devam ediyoruz.

Bu bülten bir yandan toplumdaki sınıfın sesini lisedeki arkadaşlarımıza taşırken bir yandan da okullarımızdaki sorunlarımızı diğer okullardaki arkadaşlarımıza anlatmanın bir yolu oldu. Ve daha ilk sayısında meyvelerini vermeye başladı. Liselerimizden çıkıp metal grevine, işçilerin onurlu mücadelesine omuz verdik! Özgecan'ın katledilmesine karşı sokakları doldurduk! Bu doğrultuda geçtiğimiz sayıda metal işçilerinin grevine, Özgecan'ın katledilmesinin ardından yükselen mücadeleye, Ceylan Önkol'dan Uğur

Kaymaz'a Berkin'in kardeşlerine, okullarımızda yaşadığımız sorunlara kadar birçok konuya geniş yer ayırdık. Bir yandan coşkuyla Newroz meydanlarını, 8 Mart alanlarını doldururken diğer yandan da *Sınıf*'in 3. sayısının hazırlıklarına devam ettik.

Nisan-Mayıs tarihli çıkan *Sınıf*'in 3. sayısını da Mayıs ayında yitirdiğimiz devrimcilerden Deniz Gezmiş ve yoldaşlarına, İbrahim Kaypakaya'ya, elbette 1 Mayıs'a, 31 Mayıs'ta Gezi ile başlayan halk isyanına, bozuk sınav sistemine, meslek liselerinde yaşanan yoğun sömürüye ayırıyoruz.

*Sınıf*, liselerde sınıf mücadelesini anlatmaya devam edecek!



# Ya "Eşme ruhu", ya Ortak Ev!

Newroz kutlamaları HDP'nin çağrısıyla birçok il ve ilçede büyük coşkuyla yapıldı. Diyarbakır'daki (Amed) kutlamalara Türkiye'den ve dünyadan yaklaşık bir milyon kişi katıldı. İstanbul Kazlıçeşme'deki kutlamalar da yüz binlerin katılımıyla son yılların kalabalık Newroz olma özelliğiyle öne çıktı.

Bu yılki kutlamaların son yıllara göre çok daha kalabalık ve coşkulu olmasında 6-12 Ekim Serhildanı'nın ve Kobani'deki (Kobanê) DAİŞ çetelerine karşı kazanılan zaferin etkisi büyük. HDP ve hükümet temsilcilerinin birlikte düzenledikleri toplantıda açıklanan on maddelik Dolmabahçe deklarasyonu ve Öcalan'ın Newroz mesajında da yinelediği PKK'nin silahlı mücadeleyi sonlandırarak yeni döneme uygun strateji ve taktikler belirlemek için bir kongre yapması gerektiği şeklindeki açıklamaları da Newroz'a yönelik ilgiyi oldukça artırdı.

Öcalan'ın Newroz mesajı, özellikle Dolmabahçe deklarasyonundan sonra, 2013 Newroz'unda okunan ilk mesajı kadar heyecanla bekleniyordu. Mesajın hemen ikinci paragrafına mücadelenin tarihi bir eşikte olduğuna işaret ederek başlayan Öcalan, "Kırk yıllık hareketimizin acılarıyla dolu geçen bu mücadelesi boşa gitmediği gibi aynen sürdürülemez bir aşamaya da varmış bulunmaktadır." diyerek devam etmektedir. Öcalan, mücadelenin "sürdürülemez" bir aşamaya geldiği iddiasını açıklayan herhangi bir şey söylememektedir.

On maddelik deklarasyonda mutabakat sağlanması halinde, PKK'nin silahlı mücadeleye son verip yeni döneme uygun siyasal ve toplumsal strateji ve taktikleri belirlemek üzere bir kongre yapmasının tarihi olduğunu belirterek devam eden mesajda, izleme heyeti dışında, milletvekilleri ve izleme heyeti üyelerinden teşkil edilecek bir "Ha-



kik ve Yüzleşme Komisyonu"nun kongreye giden yolda gerekliliğini ifade eden Öcalan, özgür ve eşit anayasal yurttaşlık temelinde demokratik kimlik sahibi demokratik toplum vurgusu yapmaktadır.

Öcalan, 2013 mektubunda sadece Türkiye'deki halklara değil, Ortadoğu'ya da seslenerek "demokratik modernite" kavramını öne çıkarmıştı. Bu yılki mesajında ise ana hatlarda değişiklik yapmaktan ve fakat tüm Ortadoğu'yu kapsayacak şekilde "Demokratik Ortak Ev" kavramını öne sürmektedir. Emperyalizmin gerçeğini "... Ulus devlet milliyetçiliği temelinde etnik ve dini kimlikleri özüne ters biçimde içe doğru kapatıp birbirine düşman etmek, yani böl-yönet politikasına uygun olarak varlığını acımasızca günümüze kadar sürdürmek" şeklinde tarif ederken, "...ulus devletleri kendi içinde demokratik siyasetle demokratik ortaklaşmanın yeni bir türünü gerçekleştirilmeye ve

yine ulus devletleri kendi aralarında Ortadoğu'nun demokratik ortak evini inşa etmeye çağırıyorum." diyerek öngördüğü yönetim sistemini açıklamaktadır.

Emperyalizmin dayattığı neoliberal politikalar ve bunların yol açtığı krizlere işaret ederken, acımasız kimlik politikalarını öne çıkaran Öcalan, bu kimlik politikalarını sınıfsal bağlamından kopararak eleştiriyor. Emperyalist kapitalizm yahut kapitalist emperyalizm tahlilleri yaparken, hiçbir emperyalist devletin ya da kuruluşun ismini zikretmediği için değerlendirme fazlasıyla soyut kalıyor. Örneğin NATO'nun, ABD'nin ve AB'nin rolünü daha açık zikretmesi daha anlamlı olurdu. Kapitalizmin belli bir aşamasının ihtiyacı olan ulus devletleri milliyetçiliğin doğurduğunu söyleyerek bir kez daha ulus devletin burjuva sınıf karakterini silikleştirmiş oluyor. Emperyalizme karşıtlık sadece söz olarak

kalmayacaksa farklı bir yaklaşım gerekir.

Mektubunun sonunda daha önce de olduğu gibi kadınları ve gençleri mücadeleye aktif bir şekilde katılmaya çağırarak Öcalan, Kobani direnişi ve zaferini selamladıktan sonra "Bu temelde gelişen 'Eşme ruhu' halklarımız arasında yeni tarihin sembolü olarak selamlıyorum." demektedir. Son derece açıktır ki, 'Eşme ruhu' tabiriyle Öcalan, 22 Şubat'ta TSK ile PYD/YPG işbirliği çerçevesinde gerçekleştirilen Süleyman Şah operasyonunu kast etmektedir. Devletin gerek Kobani direnişine hiçbir destek vermemesi, gerekse de 6-12 Ekim serhildanı süresince emniyet güçlerinin uyguladığı şiddet göz önüne alındığında, Kobani direnişi ve zaferini selamlarken, Süleyman Şah operasyonunu bu temelde gelişen bir işbirliği şeklinde sunmak nasıl anlaşılmalıdır? Türkiye'nin Ortadoğu'ya ve Suriye'ye yönelik mezhepçi politikaları ortadayken, yine mezhepçi politikaların ürünü olan DAİŞ terörüne karşı gelişen Kobani direnişi ile 'Eşme ruhu' hangi amaçlarla birleştirilmek istenmektedir?

Dolmabahçe Sarayı'nda 28 Şubat günü, Başbakan Yardımcısı, İçişleri Bakanı, iktidar partisinin

grup başkanvekili ve Kamu Güvenliği Müsteşarı ile hükümetin, parlamentonun ve devletin en üst düzeyde temsili ile HDP heyeti arasında gerçekleştirilen toplantı sonrasında açıklanan deklarasyonla, Kürt sorununda yepyeni bir aşamaya gelinmiştir. Uzun yıllardır özgürlüğü için mücadele eden Kürt halkının barış ve özgürlüğe dair umutları artmıştır. Bu yıl Newroz'a katılanların sayısındaki büyük artış ve kutlamalardaki yüksek coşku da, yeni aşamanın yarattığı heyecanın göstergesidir. Ancak, Öcalan'ın ifadesiyle emperyalist kapitalizmin dayattığı anlamsız ve acımasız kimlik savaşlarının çözümünün kapitalist sistem içinde demokratik kimlikler mücadelesinde ortaklaşmak olmayacağı da gayet açıktır.

Çözüm Kürt, Türk ve tüm Ortadoğu emekçi halklarının emperyalist sisteme karşı ortak sınıf mücadelesindedir! "Ortak Ev" ancak bütün halkların dostluğu ve dayanışması sonucunda kurulabilir. Mezhepçi ve yayılmacı bir Türk milliyetçiliğine dayanan bir hükümet ile "Eşme ruhu" adı altında dayanışma, bu "Ortak Ev"i henüz kurulmadan yıkmak demektir. Çözüm, yani Ortak Ev, Ortadoğu Sosyalist Federasyonudur!

## Ortadoğu iç savaşına doğru yeni adım: Yemen'de vekâleten savaş

Suudi Arabistan önderliğinde bir dizi Arap ülkesinin hava kuvvetlerinin Mart sonlarında Yemen'in başkenti Sana'yı hava bombardımanına tutması, Ortadoğu çapında mezhepler ekserinde bir savaşın gittikçe yaklaştığını ortaya koyuyor. Bilindiği gibi bundan bir süre önce Şii Husiler Yemen'in başkenti Sana'yı ele geçirmiş ve ülkenin yönetimine el koymuşlardı. Cumhurbaşkanı el Hadi, başkent Sana'dan ülkenin ikinci büyük kenti ve uluslararası bir liman olan Aden'e kaçarak Husilere karşı savaş hazırlıklarına girişmişti. Körfez ülkelerinin başını çektiği askeri operasyon işte bu ortamda düzenlendi. Operasyonun amacı Husileri devirmek, el Hadi'yi yeniden iktidara getirmek.

Yemen, aslında Ortadoğu çapında ülke ülke verilmekte olan Sünni-Şii mücadelesinin yeni savaş tiyatrosu haline gelmiş durumda. 2011'de Suriye ve Bahreyn, ardından Irak bu mücadeleye sahne oldu. Lübnan ise eskiden beri bir mücadele alanı. Suudilerin öteki Sünni Arap ülkelerini de peşlerine takarak giriştiği operasyon, doğrudan doğruya Yemen'in Şiilerce ele geçirilmesini engellemeyi hedefliyor. Yani Sünni-Şii savaşı pratik olarak yaşanıyor.

Mart sonunda Mısır'da düzenlenen zirvede bir Arap askeri gücü oluşturma kararı alındı. Ama bu güce katılma gönüllü olacak. Bunun anlamı şudur: iç politikasında Şii ağırlığı hissedilen ülkeler (Irak, Suriye, Lübnan vb.) dışlanacaktır. Yani Sünni ülkeler bu gücü kurmaya kararlıdır. Öyleyse, Sünni-Şii Ortadoğu iç savaşında Sünni ordusunun çekirdeği kuruluyor!

Bu hava bombardımanından sadece günler önce DAİŞ katilleri Sana'da iki camiye bombalayarak 137 kişiyi katletmişti. Suudiler el altından destekledikleri katiller ordusu DAİŞ'e bireysel terörizm görevini veriyor, kendileri de devlet terörü uyguluyor! Dava aynı!

### AKP askeri saldırıya taraftar!

Körfez ülkeleri dışında Bonapartist karşı devrimci diktatörlük altındaki Mısır ile Fas ve Ürdün kralıkları gibi tümüyle emperyalist Batı yanlısı Arap ülkelerinin desteklediği bu askeri operasyona AKP hükümeti de desteğini açıkladı. Tayyip Erdoğan, alçak bir kapitalist despot olan Suudi kralı öldü diye Türkiye'ye yas tutturuyor. Ama Suudi parası ve desteğiyle Mısır devriminin önünü kesen Bonapartist el Sisi'ye güya muhalefet ediyor. Şimdi de Suud'un



yanı sıra Mısır'la birlikte aynı gerici cephede yerini alıyor.

Ortadoğu'nun başına bir felaket göstere göstere geliyor! Gerçek gazetesi yıllardır Şii İran'ı yenilgiye uğratmak için mezhep silahına sarılan Körfez-AKP gerici işbirliğinin yarattığı bu tehlikeye dikkat çekiyor. "Bunlar İslamcı kisvesi altında mezhep savaşlarını körüklüyor, camileri bombalayacaklar" yazdık. İşte camiler Cuma namazı sırasında bombalandı! Ne ilk ne de son! Suudi Arabistan kendi doğu eyaletlerinin Şii hâkimiyeti altına girmesinden korkuyor, çünkü petrolün çok önemli bir bölümü orada! İran'da Şii mollalar petrolün toprak rantını 35 yıldır yiye yiye semirdi. İki rantı kapitalist

sınıf birbiriyle Ortadoğu'nun zenginlikleri üzerinde kavgaya tutuşmuş. Zavallı Müslüman halkları Cuma namazında hedef tahtasına koyuyorlar.

Ortadoğu iç savaşı geliyor. Tarihin gördüğü en barbar savaşlardan biri olacak. Ne olacağını anlamak istiyorsanız DAİŞ'e bakın! Suudi önderliğindeki koalisyonun yenilgisi için mücadele etmek gerek. AKP hükümetinin bu kanlı Ortadoğu iç savaşı girişimine emperyalizmle birlikte verdiği desteği derhal geri çekmesini talep etmek gerek. Ortadoğu'nun karşı devriminin lideri Suudi rejiminin yıkılması için mücadele etmek gerek. Tehlike, ancak Ortadoğu Sosyalist Federasyonu sayesinde ortadan kaldırılabılır.



**Çanakkale:**

# Yitirdiklerimize hürmet, savaş çıkartanlara lanet!

Bu yıl, sadece Ermeni soykırımının değil, Çanakkale savaşının da 100. yıldönümü. Türkiye patronlar sınıfının temsilcisi olarak AKP hükümeti, Ermenilere uygulanan zulmün üzerini kapatmak amacıyla soykırımın sembolik tarihi olarak kabul edilen 24 Nisan gününe bir anma töreni yerleştirdi. 24 Nisan günü Ermenistan'da ve dünyanın dört bir köşesinde soykırımın anılması için bir vesile olarak kabul edilirken, Ermenilere bu zulmü uygulamış olan Türklerin ve Kürtlerin ülkesinde Çanakkale ile geçiştirilecek!

Bu her şeyden önce bayağılıktır! Çanakkale, Türkiye'nin tarih kültüründe hiç hak edilmedik biçimde yüceltilmiştir. Ama şimdi bir de 24-25 Nisan'da bütün dünyanın dikkatini Ermeni soykırımından uzaklaştırmak üzere bir de incir yaprağı olarak kullanılıyor. Türkiye son yıllarda kıvrana kıvrana da olsa tarihsel gerçekleri kabul eder bir konuma yaklaşıyordu. Şimdi yeniden inkârcılığın sefilliğine dönüyor. Dünyanın alay konusu oluyor. O pek yüceltilen Çanakkale de inkârcılığın çarkları içinde öğütölmüş oluyor. Öyleyse bir bakalım, Çanakkale neymiş?

**Çanakkale yurt savunması mı?**

Türkiye'de yaygın tarih kültürü, Çanakkale'yi yüceltir: bu bakış açısına göre Çanakkale yurt savunmasıdır, dolayısıyla Milli Mücadele'ye esin kaynağıdır. Vatan toprağı savunulduğu için de orada düşenler vatan kahramanı şehitlerdir. Bu yüceltme bir de sol sosa bulanır: Çanakkale Çarlık Rusya'sına Britanya yardımı gitmesini engelleyerek Ekim Devrimi'ni mümkün kılmıştır.

Bu yaklaşım, tarihin bütünüyle uydurma bir okunuşuna dayanıyor. Bunları söyleyenler, her şeyden önce kendi kendileriyle çelişiyor: Enver, Talat ve Cemal Paşalar yönetimindeki İttihat ve Terakki hükümetinin Osmanlı'yı I. Dünya Savaşı'na sokarak kanlı bir maceraya attığını kendileri söylüyor! Bu kadar rezil bir savaşın tek bir muharebesi nasıl böylesine bir kahramanlık öyküsüne dönüştürülebilir? Biz Türk işçisine ve emekçisine hatırlatıyoruz: I. Dünya Savaşı Britanya, Fransa, Almanya, Avusturya-Macaristan ve Rusya gibi emperyalist ülkelerin dünyayı yeniden paylaşmak için işçi ve köylülere savaş meydanına sürdüğü bir vahşettir. Osmanlı bu vahşete Almanya'nın müttefiki olarak girmiş, kendisi de bu kurtlar sofrasından pay almak istemiştir. Bu yüzden Osmanlı'nın I. Dünya Savaşı'nda-



ki yeri işçi sınıfı açısından gayri meşrudur!

Hangi yurt savunması? Yurt savunması yapan ordunun bütün üst düzey komutanları neden Alman? İşçilere ve gençliğe sanki Mustafa Kemal Çanakkale savaşında ordunun komutanıymış gibi anlatılır. İlgisi yok! Genelkurmay Başkanı Alman, ordu komutanı Alman, donanma komutanı Alman, ama yurt savunmasında zafer milli! Osmanlı ordusu o savaşta gayri milli bir ordudur. Zaferi nasıl milli olsun?

Sonra diyelim ki Çanakkale yurt savunması. Peki, Romanya'nın işgali de mi yurt savunması? Yemen'in Osmanlı kontrolünde tutulması ya da Mısır'ın yeniden fethi çabası da mı yurt savunması? İşçiler, köylüler ve gençlik, bütün ülkelerde patronlar sınıfının kendisini savaş meydanlarında feda etmek için kullandığı yalanların somut bir örneği olan bu uyduruk tarih açıklamasına artık sırtını dönmelidir!

Çanakkale'nin Ekim Devrimi'ni hazırladığı iddiası da kuyruklu yalandır. Ekim Devrimi'ni esas hazırlayan, Çarlık hükümetinin I. Dünya Savaşı'na girerek Rusya işçi ve köylülerini felakete sürüklemesidir. Onu da

mi hayırlı sayalım? Bu kadar gaflet sola yakışır mı?

**Türk, Kürt, Ermeni...değil işçi, köylü, gençlik!**

Son yıllarda bir de yeni moda çıktı. Önce "Türk-Kürt Çanakkale'yi birlikte savunduk" deniyordu. Şimdi soykırımın 100. yılı geldi ya, "Çanakkale'de Ermeniler de vatani savundu" eklendi buna. Çanakkale bir yurt savunması olmadığına göre, Türk-Kürt-Ermeni birlikte ortak yurdu savunmuş değildir. Zaten Çanakkale'de ölenlerin ulusal aidiyeti değildir önemli olan, belirli sınıflardan olmalarıdır. Meslekten subaylar ve yedek subay olarak askere alınan bir azınlık dışında bütün savaşlarda olduğu gibi Çanakkale'de ölenler de işçi sınıfından ve yoksul köylülükten gençlerdir. Neden Türklerin yanında Kürtler ve Ermeniler de var? Çünkü Osmanlı işçi sınıfında ve yoksul köylülüğünde Ermenilerin çok önem-

li yeri var. Çünkü Kürtlerin büyük çoğunluğu ortakçı, yarıcı, ırgat. Çünkü Anadolu'nun yoksul köylülere içinde Türkler en kalabalık grup. Yani Türk-Kürt-Ermeni savaşta birlikte öldüler, çünkü yoksul ve emekçiydiler!

Onlara yaklaşımımız bütünüyle hürmet ve hüzünden oluşur. Enver Paşa'nın "cihan-girlik" hayali uğrunda Osmanlı hâkim sınıflarının yağmacı düşlerinin kurbanı olmuş sınıf kardeşlerimizdir onlar. Ama onları savaş mühimmatı gibi ölüme yollayanlara, başta Osmanlı hâkim sınıflarına, devletine ve Alman emperyalistlerine sınıf kinimiz sonsuzdur!

Yarın bu yalanlar dünyası sona erdiğinde, işçi sınıfı bu topraklarda iktidarı eline aldığında, "Çanakkale Şehitleri Anıtı"nın adını "Çanakkale Emekçiler Anıtı" olarak değiştireceğiz! Üzerine de emeğin sembolü olan orak ve çekiçi yerleştireceğiz! Sosyalizmin bütün savaşlara son vereceğinin sembolü olarak!

## Halk nasıl görüyordu?

Halk türküleri, okul tarih kitaplarından ve politikacıların "vatan millet Sakarya" edebiyatından farklı bir ses veriyor. Bunların en önemlisi Çanakkale türküsüdür. Bu türkünün nakaratı "Of gençliğim eyvah"tır! Yani inanmadığı bir savaşta çarpışmakta olan bir gencin durumuna hayıflanması. Ama bu türkünün kıtalarından biri özel olarak anlamlıdır:

*Atar İngiliz atar pişman olursun  
Kan alıcı fırkaya kurban olursun  
Of gençliğim eyvah!*

Buradaki "firka" elbette bir askeri firka da olabilir ama "kan alıcı" ve "kurban" kavramları sözü edilen İttihat ve Terakki Fırkası (firka o dönemde siyasi parti demektir)

olduğunu düşündürüyor! Her durumda İngiliz atınca "pişman" olan birinden söz edildiği ortada! "Şehit" edebiyatından farklı bir ses bu.

Çanakkale Savaşı'nın yalnızca bir muharebesi olduğu I. Dünya Savaşı hakkında hal-kın duyguları ise en güzel ifadesini Yemen türküsünde bulur. Bu türkü baştan aşağıya ölenlere bir ağıttır. Bir kıtasını görelim:

*Kışlanın önünde sıra söğütler  
Yüzbaşı binbaşı asker öğütler  
Yemen'e giden babayiğitler!  
Ah o Yemen'dir, güllü çemendir,  
Giden gelmiyor acep nedendir?  
Burası Muş'tur, yolu yokuştur,  
Giden gelmiyor acep nedendir?*





# Af edersiniz, soykırım!



24 Nisan tarihi, bütün dünyada 1915 yılında Anadolu Ermenilerine uygulanan soykırımın sembol tarihi olarak kabul edilmiş durumda. Bu yıl 24 Nisan'da, olayın 100. yıldönümü vesilesiyle soykırım kurbanları başta Ermenistan'da olmak üzere yaygın olarak anılacak. Türk ve Kürt işçi ve emekçileri, soykırım tartışması açıldığında çoğunlukla rahatsız oluyorlar. Bu iddia emperyalizmin Türkiye aleyhinde bir yalanı olarak algılanıyor. Eğer Türk ise işçinin ulusal gururu yaralanıyor. Yok, Kürt ise, "ulusal zulüm bana yapıyor, ben de mi yapmışım?" türü bir karmaşa yaşanıyor. Türk ve Kürt öncü işçiler şuna dikkat etmeli: Tayyip Erdoğan ve AKP, 24 Nisan soykırım anmalarının üstünü örtmek için 24-25 Nisan'a Çanakkale savaşı için bir 100. yıl töreni uydurdu. Çanakkale her yıl 18 Mart'ta kutlanırken neden bu yıl 24-25 Nisan? Türkiye'nin patronlar sınıfının, sınıf düşmanımızın temsilcileri soykırım tartışmasının üstünü örtmek istiyor. O zaman bizim, işçi sınıfının, biraz durup düşünmemiz gerekmez mi?

## Emperyalist yalan mı?

Osmanlı'nın son döneminde, I. Dünya Savaşı içinde Ermenilerin soykırımı uğramış olduğu iddiasını ve buna karşı geliştirilen inkarcılığı değerlendirebilmek için meseleyi ayrıntısıyla tartışmak gerekir. Biz tek bir hatırlatma yapalım: 1914 yılında Anadolu'da bir buçuk milyon, belki de daha fazla Ermeni yaşıyordu. 1916 sonunda Anadolu'da yaşayan Ermeni sayısı 100 bin civarındaydı. Bu insanlar nereye gittiler? Malları mülkleri, evleri çiftlikleri ne oldu? Kiliseleri kutsalları, okulları hastaneleri ne oldu? İşte soykırım denen şey budur: Kaç Ermeni öldürülmüş olursa olsun, ister 300 bin, ister bir buçuk milyon, bir halk bin yıllardır yaşadığı, bütün atalarını

gömmüş olduğu topraklardan bütünüyle kazınmıştır.

Ayrıca, emperyalistler Ermenileri savunmak için Türkiye hakkında neden yalanlar uydursunlar? Ermenistan küçük ve çok yoksul bir ülke. Büyük ölçüde de Rusya'nın etkisi altında. Ya Türkiye? NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip. Ortadoğu'nun en gelişkin kapitalist ekonomisine ve finans piyasalarına sahip. Batı sistemiyle en çok bütünleşmiş Müslüman çoğunluklu ülke. Bu yüzden bütün Müslüman çoğunluklu ülkelere örnek gösteriliyor. ABD ile "model ittifak" içinde. AB'ye üye adayı olan tek Müslüman çoğunluklu ülke. Ortadoğu, Kafkasya ve Afrika'da çeşitli ülkelerin ordularını NATO standartlarıyla eğitiyor. Say say bitmez. Emperyalizm Türkiye hakkında neden böylesine kuyruklu bir yalan uydursun ki?

## Türk'ün ve Kürt'ün gururu nasıl korunur?

İşçiler ve emekçiler ancak hakikate dürüst gözlerle bakarlarsa gururlarının kırılmasına gerek olmadığını anlayacaklardır. Ermeni soykırımı Türk'ün ya da Kürt'ün ya da Müslüman'ın kötülüğünden, medeni olmamasından, vahşetinden falan doğmamıştır. Ermeni soykırımı, Anadolu'nun 20. yüzyıl başındaki koşullarında hâkim sınıfların kendi çıkarları uğruna işlediği bir toplu cinayettir. Soykırımın faili Türk ve Kürt ulusları değildir.

Soykırımın baş sorumlusu, 20. yüzyılın başında gelişmekte olan Türk patronlar sınıfının, Ermeni (ve Rum) tüccarın ve zanaatkârın ekonomik üstünlüğüne son vermek isteyen siyasi temsilcileridir. Yani Enver, Talat ve Cemal Paşalar önderliğindeki İttihat ve Terakki. Bunların temel iç müttefiki 19. yüzyılın sonlarından beri Sivas, Erzurum, Elazığ, Van,



Bitlis, Diyarbakır ve çevresindeki bölgelerde Ermeni yoksul köylülüğünün ürünlerini yağmalamakta olan Kürt aşiret reisleridir. 1915-16'da Ermenileri öldüren ve mallarına el koyan işte bu iki sınıftır.

Türk patronlar sınıfının dış müttefiki ise Alman emperyalizmidir. I. Dünya Savaşı'nda Rusya'nın ve Britanya'nın Asya'daki hâkimiyetine son verip onların yerine kendi geçmek istediği için Osmanlı'yı Müslüman halkların üzerine salan Alman emperyalizmi bu projenin önünde bir engel olarak gördüğü Ermeni halkının kesilmesini ellerini ovuşturarak izlemiştir. Tarihi belgeler açıldıkça, muhtemelen bu soykırımın en azından kısmen bir Alman prodüksiyonu olduğu ortaya çıkacaktır. Soruyoruz: Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin işi Alman emperyalizminin tarihi suçlarının örtülmesine destek olmak mıdır?

Türk ve Kürt emekçiler de İttihat ve Terakki'nin ve Alman emperyalizminin savaş politikasından korkunç zarar görmüştür.

Bir milyonun üzerinde Ermeni dışında, savaşlar, salgın hastalıklar, yoksulluk vb. dolaşısıyla Osmanlı İmparatorluğu topraklarında belki iki, belki iki buçuk milyon insan hayatını yitirmiştir. Savaş bittiğinde ise Türk'ün ve Kürt'ün yurtları yabancı işgali altındadır. Bu politikayı mı savunacaktır Türk ve Kürt emekçisi?

Demek ki Türk ve Kürt işçi ve emekçisinin utanılacak bir tarihsel sorumluluğu yoktur. Evet, birçok yoksul insan askeri mecburiyetten veya bir küçük ev ya da toprak parçasına tamah ettiği için suça katılmış olabilir. Ama onlardan çok daha fazlası Ermeni komşularını kurtarmak için elinden geleni yapmış, kendi hayatını riske atmıştır! Türk olmaktan utanmak anlamsızdır. Esas sorumlu yağmacı patronlar ve aşiret reisleridir. Utanılması gereken bir şey varsa, hâkim sınıfların suçunun üzerinin örtülmesine yardım etmektir!

## Geleceğimizi kurtarmak için!

Ermeni soykırımında hakikati savunmak, katledilen Ermeni kardeşlerimize sahip çıkmak, gelecekte aynı türden vahşi katliamlara karşı mücadele etmektir. Bugün Ortadoğu'da mezhepçilik temelinde etkisini arttırmak isteyen, sanki Enver Paşa'nın cihangirlik hayalinin benzeri bir hırsa kapılmış olan Tayyip Erdoğan'ın politikalarının yol açabileceği katliamlara karşı durmaya hazırlanmaktadır.

Erdoğan Ermenilerden söz ederken hâlâ "af edersiniz, Ermeni" diyor. Biz işçi sınıfı olarak ona cevap verelim: Af dilenmesi gereken bir şey varsa o da soykırımdır! Ermeni işçisi ve yoksul köylüsü bizim sınıf kardeşimizdir!

## Devrimci Marksizm 23. sayısı çıktı!

### Ana dosya konusu: Ermeni soykırımı

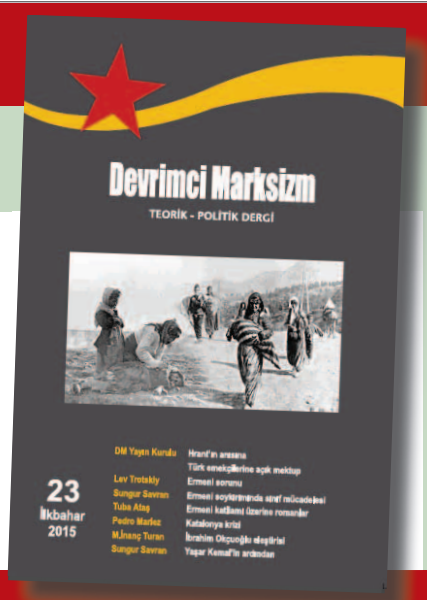
#### İÇİNDEKİLER

Devrimci Marksizm Ahbarik'in anısına Gururu incinen Türk işçi ve emekçilerine açık mektup Türkiye'nin parçalanması ve Ermeni sorunu Sınıf mücadelesi olarak Ermeni soykırımı Uç roman, kaçan gerçekler ve Ermeni katliamı

Pedro Marlez Katalonya ve İspanya'nın siyasi krizi M. İnanç Turan Sosyalizm ve Stalin üzerine bir kitap Sungur Savran Dört yürekli dev

dmdergi@gmail.com

facebook.com/devrimcimarksizm







# Bu düzende yaşayamıyoruz! Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı kurmak için mücadeleye! Haydi 1 Mayıs'a!

Bu yıl 1 Mayıs işçi bayramının yaklaştığı günlerde bayram şöyle dursun kan ağlıyoruz. İşçi sınıfımız ağır bir saldırı altındadır.

## Çalışamıyoruz!

Çalışma hakkı en kutsal hak. Ama her şeyden önce bu hakkımız gasp ediliyor. İşsizlik bir kez daha tırmanmaya başladı. Her 5 gençten 1'i işsiz. Çalışanlarımız ise her an çıkarılma tehdidi altında çalışıyor. Bunlar yetmiyormuş gibi elimizdeki son iş güvencesi kırıntısı olan kıdem tazminatı hakkımıza yine göz diktiler. Kıdem tazminatını fona devredip, işçi çıkarmada patronun elini tamamen serbest bırakacaklar. Özel istihdam bürolarıyla işsizleri, işçi simsarlarının insafına terk edecekler.

## Sömürülüyoruz!

Fabrikalarımız, işyerlerimiz kırdıkları ihracat rekorlarıyla övünüyor. İşçiye sadaka gibi zam. Taşeron her yanı sarmış. Taşeronluk patrona cennet, işçiye cehennem olmuş.

## Geçinemiyoruz!

İşçi sınıfının ekonomisi çökmüştür. İktidar, ekonominin büyüdüğünden bahsediyor. Halbuki ekonomik büyümeden sadece sermaye pay alıyor, işçiye kırıntı bile düşmüyor. Eğer her sene sadece ekonomik büyüme oranında zam yapılsaydı asgari ücretin bugün en az 1700 lira olması gerekirdi. Oysa asgari ücret hala 1000 liranın altında. En son, günde 2 liralık zam yaparak milyonlarca asgari ücretliyle dalga geçtiler. Çalışıyoruz, üretiyoruz, mesai üstüne mesai yapıyoruz ama geçinemiyoruz. Alın terimizin hakkını vermiyorlar, yerine her

birimizin cebine birer kredi kartı...

## Barınamıyoruz!

Sağlıklı koşullarda oturmak istiyoruz, ev sahibi olalım derken boynumuza kredi zinciri vurulmuş buluyoruz kendimizi. Sadece kendimizin değil, çocuklarımızın hatta torunlarımızın bile geleceğine ipotek koymuş bir tefeci düzeninde yaşıyoruz.

## İş cinayetlerinde katlediliyoruz!

13 Mayıs 2014'te Soma'da 301 işçi kardeşimizin madenlerde sermaye tarafından daha fazla kâr elde etmek uğruna katledilmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Kokuşmuş hukuk sistemi kardeşlerimizin hesabını sormadığı gibi binlerce maden işçisi işinden atıldı. Tazminatları gasp edildi. Hala madenlerde yaşam odasını zorunlu kılan bir düzenleme geçirilmedi. Madenlerde, tersanelerde, inşaatlarda ölmeye devam ediyoruz. Her saat başı bir kardeşimizi iş cinayetine kurban veriyoruz.

## Erkek egemenliği öldürüyor!

Her kadın cinayetinden sonra bu son olsun deniyor. Öfkelenip idam isteyenler ortaya çıkıyor ama öfke geçip de vicdanlar rahatlatıldıktan sonra kadın cinayetleri kaldıkları yerden devam ediyor. Çünkü devlet ve iktidarlar tarafından kollanıp pekiştirilen erkek egemenliği sürüp gidiyor. Kadın işçiler olarak ise hem sermayenin hem de erkek egemenliğinin baskısı altında eziliyoruz.

## Savaşlara biz sürülüyoruz!

Kan gölüne dönmüş bir Ortadoğu'da, hem içeride hem de dışarıda mezhep savaşını körükleyen bir AKP iktidarı var. Açılı

m süreci mi dediniz? Açılışın barış için değil Tayyip Erdoğan'ın Başkanlık sevdası uğruna, sermayenin de Kerkük petrolle hayalleriyle yapıldığı ortaya çıkmadı mı? Açılım dedikleri süreç Reyhanlı'da 52 canımızın katledilmesiyle başladı, Kobani olaylarında 50 kişi hayatını kaybetti. Gezi'de ve sonraki pek çok toplumsal olayda onlarca gencimiz polis kurşunuyla katledildi. Bu mu barış süreci? Erdoğan'ın başkanlık, sermayenin kâr hırsı yüzünden emperyalizme yaranmak için daha büyük savaşlara doğru yürüyoruz. Tabii ki savaşta sürülenler yine işçi ve emekçi çocukları!

## Örgütlenemiyoruz, mücadele edemiyoruz!

İşyeri ve işkolu barajları sendikalaşmamızı engelliyor. Sendikalaşmaya giriştiğimizde patronlar başı çeken işçileri sokağa koyuyor, mahkemeler bu tutumun yasadışı olduğunu saptadığı halde işe iade gerçekleşmiyor. Sendikalaşıyoruz, bu sefer kamu emekçisi isek grev yasağı var, işçi isek grev yasağı "erteleme" adıyla AKP'nin MESS hükümetinden geliyor.

## Haydi 1 Mayıs'a

Bu durumda bayram mı olur demeyin. İşçinin bayramı aynı zamanda birlik, mücadele ve uluslararası dayanışma günüdür. 1 Mayıs, işçi sınıfının ağır bedeller ödeyerek bugünlere taşıdığı bir gündür. Sorunlarımızı ortaya koyacağımız ve kendi çözümlerimizi hep birlikte haykıracağımız gündür. Hepimizin yaşadığı sorunlar bizi bir gerçeğe götürmelidir. İçinde yaşadığımız kapitalist düzen en acil ve yaşamsal ihtiyaçlarımızı karşılamaktan uzaktır. Biz yani işçi ve emekçi milyonlar, bu düzen

altında yaşayamıyoruz. İnsanca ve özgürce yaşam için, gelecek kuşakların aynı sıkıntıları çekmemesi için gün mücadeleye atılmanın günüdür. Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfını, tüm emekçileri, kadınları ve gençleri haklı taleplerimiz etrafında birleşmeye çağırıyor. Birleşelim ve işçi sınıfının yumruğunu masaya vuralım. Haydi 1 Mayıs'a!

## MESS hükümeti gidecek! Bu düzen değişecek!

İşte bu koşullarda 1 Mayıs'a, işçi bayramına gidiyoruz. Şunun bilincinde olmalıyız ki bu sorunları yaratan sermaye hakimiyetine dayalı kapitalist düzendir. Bu düzende, ister AKP, ister CHP ya da MHP olsun, hangi patron partisi iktidara gelirse gelsin bu sömürü çarklarını döndürmeye devam edecektir. Bununla birlikte son 12 yıllık AKP iktidarının da taşeronlaştırmada, iş cinayetlerinde, kadına yönelik şiddette, eğitimin ve sağlığın paralılaştırılmasında, yolsuzluk ve hırsızlıkta, işçilere, kadınlara ve gençlere düşmanlıkta bayağı en yukarıda taşıdığı ortadadır. Bu iktidarın sonu yaklaşmaktadır. Belki önümüzdeki seçimlerde, belki daha sonra. Ancak AKP gittiğinde yerine başka bir patron partisi gelmemeli. Oylarımızı HDP'ye vererek işçi düşmanı AKP iktidarının düşüşünü hızlandıracağız. Ancak bu yetmez. İşçilerin her türlü mezhepçi ve milliyetçi bölünmeye karşı birleşmesi çok önemli. Bunun için her şeyden önce işçi sınıfının talepleri etrafında ve bağımsız işçi emekçi inisiyatiflerinde birleşmeliyiz. Mücadelemiz sermayeye, patron partilerine ve emperyalizme karşı uzlaşmaz bir mücadeledir.

Bağımsız işçi emekçi inisiyatiflerinde birleşelim! MESS hükümetine karşı mücadeleye!

Soma'yı unutma! Tüm madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Taşeron yasaklansın! Herkese güvenceli kadro!

Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir! Çalışma hakkı!

Mevcut işlerin çalışan nüfusa paylaştırılmasını için 6 saat iş günü! Kamu yatırımları seferberliği!

Bankalar işçi denetiminde kamulaştırılsın! Tek devlet bankası!

Temel ihtiyaçlar için harcanan kredi kartı borçları silinsin! Evler oturanların! Konut kredisi boyunduruğuna son!

Fabrikalar çalışanlarındır! Özelleştirilen işyerleri ve sendikalaşmayı engelleyen, haksız işçi çıkartan işletmeler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Eşit işe eşit ücret! Her kadına iş, her işyerine kreş! Kadın yönelik şiddete karşı kadınların öz savunma komiteleri!

Erdoğan'ın yeni Kenan Evren olma hayalini yıkalım! Başkanlık sistemine hayır!

Halkın önündeki barajlar yıkılsın! Seçim barajına, sendikal barajlara, hidroelektrik barajlarına (HES) hayır!

AKP ve sermayenin petrol açılımına hayır! Halkların kardeşliği için işçilerin birliği! Kürtlere eşitlik ve özgürlük! Kürtlerle barış, emperyalizmle savaş!

AB'ye hayır! Türkiye Gümrük Birliği'nden çıksın! Avrupa'nın borçlu ülkeleriyle dayanışma! Dış borçların reddi! Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri!

Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik ve Kürecik üsleri kapatılsın!

İsrail'le tüm ekonomik, siyasi ve askeri anlaşmalar yırtılsın! Siyonist şebeke yıkılsın! Tarihi Filistin topraklarında laik, sosyalist tek bir Filistin devleti!

Tüm bu talep ve hedeflerin hayata geçmesi için **bağımsız işçi ve emekçi inisiyatiflerinde birleşelim!**

Devrimci İşçi Partisi'ne omuz verelim! İşçi ve emekçi hükümeti için ileri!